TÜRK SOLU

10 MART 1970
FİATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :
121

YENİ Hükümetin de ÖMRÜ UZUN OLMAYACAKTIR

AP

BU SAYIDA:
endonezya komünist
Partisinin ÖZ ELEŞTİRİSİ

Türkiye birlikçi devrimciler tüzüğü

1 — Cemiyetin adı: Türkiye Birlikçi Devrimciler Derneği.

2 — Merkezi: (İstanbul, Şehremini, Topkapı cad. Faik Bey Ap. No 4/2 dir.) İleride merkezin yeri değişebilir

AMACI:

a) Bilimsel toplumcu dünya görüşünün ışığında, halkımızın bağımsızlık ve demokratik mücadelesinde, devrimci gençliğin düşünce ve eylemini geliştirmek.

b) Atatürk devrimlerine ve ilkelerine karşı gelen kişi ve kuruluşlarla bilimsel ve fikir yoluyla mücadele etmek.

c) Kendi görüşünde olan tüm kuruluşlarla ortak eylemlere katılmak,

d) Derneğimiz üyelerine ve üye çocuklarına mümkün olan yardımı yapmak,

e) Amaca ulaşmak için toplantılar düzenlemek, gösteriler düzenlemek, gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunmak, yayın yapmak ve sergiler açmak.

Derneğin kurucu üyeleri:

Şahin Atılgan — Malatya — 1948 — T.C. — Kalo — Maşuklar Yok. No 51 Beşiktaş

A. Turan Yücel — Arguvan — 1947 — T.C. — Mustafa — Ihlamur Dere cad. Odalar sok: No: 3 Beşiktaş

Abuzer Altun — Malatya — 1948 — T.C: — Hasan — Ihlamur dere cad. Odalar sok. No. 3 Beşiktaş

Rıza Ballıkaya — Varto — 1946 — T.C. — Mustafa — Ihlamur dere cad. Odalar sok: No. 3 Beşiktaş

Haydar Sarıdikmen — Sivas — 1932 — T.C. — Mehdi — Kasap Kâmil sok. No: 9 Yıldız - Yenimahalle

İbrahim Yıldız — Giresun — 1946 — T.C. — Muharrem — Kasap Kâmil sok. No: 9 Yıldız - Yenimahalle

Mehmet Yılgın — Sivas — 1943 — T.C. — Hasan — Asım yaman cad. No: 23 Beşiktaş

Şerefli Koçhisar [illegible]nçlik derneği tüzüğü

AD VE MERKEZ

Madde 1. Şereflikoçhisar Devrimci Gençlik Derneği adı altında Devrimci Geiçlik Derneği, Cemiyetler Kanununa göre kurulmuş bir gençlik örgütüdür. Merkezi Şereflikoçhisar'dır.

NİTELİK VE AMAÇ

Madde 2. Derneğimiz, emperyalizm ve feodal kalıntılara karşı verilen halkımızın Millî Demokratik Devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur.

Devrimci Gençlik Derneği, amacına ulaşmak için gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunur, toplantılar düzenler, yayın yapar, sergiler açar, tiyatro çalışmalarında bulunur.

ÜYELİK

Madde 3. Derneğin amacını benimseyen gençler üye olabilirler. Üyeliğe kabul için, aday üye giriş bildirimini doldurmak gerekir. Üyeliğe baş vurulduktan en çok 6 ay sonra Dernek Yönetim Kurulu asil üye olup olmayacağı hakkında karar verir.

Yönetim Kurulunun üyeliğe kabul etmedikleri kimselerin Dernek Genel Kuruluna başvurma hakları vardır.

Üye olabilmek için Cemiyetler Kanununda yazılı şartların olması gereklidir. Üyeliğe başvuran her aday üyeden bir defaya mahsus olmak üzere 5 TL. alınır. Aday veya asil her üye ayda en az 2.5 TL. ödenti vermek zorundadır. Yıllık ödenti tutarı 120 TL.'sını geçemez.

Üyeler, yetkili kurullarca verilecek görevleri zamanında yapmak zorundadırlar.

Ödenti borcu olan üyeler Genel Kurul toplantısına katılamazlar.

Örgüt organlarının seçilmesinde seçme ve seçilme, Genel Kurul toplantısına katılan üyelerin hakkıdır. Asil üyelerin 1/5 inin imzası ile dernek Genel Kurulu toplantıya çağrılabilir. Aday üyelerin Genel Kurulda söz hakları vardır, oylamaya katılamazlar.

Üyelikten ayrılma, üyelerin yazılı istifaları ile olabilir.

DERNEĞİN ORGANLARI

Madde 4. Derneğin organları yönetim, denetim, onur ve genel kuruludur. a. **Genel Kurul:** Derneğin asıl üyelerinden oluşur ve salt çoğunlukla toplanır, çoğunluk temin edilmediği takdirde 2. toplantı çoğunluksuz yapılır. Kendine bir başkan, bir başkan yardımcısı ve bir yazman seçer. Derneğin izleyeceği devrimci tutumu tartışır. Geçmiş yönetim kurulunu aklar. Dernek tüzüğünü değştirır. Bu değişiklik en az toplantı yeter sayısının 2/3 nün oyuyla olur. Kararlar üyelere yazıyla, başkalarına basın yoluyla bildirilir. Yılda en az bir kere toplanır. b. **Yönetim Kurulu:** 5 asil, 2 yedek üyeden oluşur. İlk toplantısında bir başkan, bir yazman ve bir sayman seçer. 2 Genel Kurul toplantısı arasında derneği yönetir, Genel Kurulun verdiği kararların ışığında derneğin amacına ulaşabilmesi için gerekli çalışmaları yapar. Genel Kurula, gelecek Yönetim Kurulu için adlar önerir. c. **Denetim Kurulu:** İki asil, bir yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulu çalışmalarını, hesaplarını inceler, Genel Kurula rapor verir. d. **Onur Kurulu:** 3 asil, bir yedek üyeden oluşur. Dernek üyelerine, tüzüğe, derneğin amacına ve Yönetim Kurulu kararlarına aykırı hareket edenlere cezalar verir. **Cezalar: Para** cezası, üyelikten geçici ve kesin çıkarmadır. Onur Kuruluna ancak yönetim kurulu aracılığıyla başvurulabilir.

DERNEĞİN GELİRLERİ

Madde 5. Derneğin başlıca gelirleri ödentiler, bağışlar, gösteri ve toplantı düzenlemekten elde edilenler, tiyatro çalışmalarından, dernek mallarından ve yayınlardan elde edilenlerdir.

ORTAK HÜKÜMLER

Made 6. Derneğimiz tüzüğün ikinci maddesine uygun amaçla bir federasyona dernek genel kurulunun 2/3 nün oyu ile üye olabilir. Üyelikten ayrılma tüzük değişikliği gibi, dernek genel kurulunun 2/3 nün oyu ile olur. Dernek, federasyondan çıkma, çıkarılma, federasyonun kapatılması, dağılması, kendi kendini dağıtması, ve benzeri hallerde bağımsız tüzel kişiliğini sürdürür hemen genel bir kurula giderek tüzüğünü değiştirir. Federasyona bağlı olduğu sürece federasyon tüzüğünün ve buna göre verilecek yetkili organların kararlarına dernek ve dernek üyeleri uymak zorundadırlar.

Madde 7. Yedek üyelerin bulundukları kurullarda söz hakkı vardır. Oy hakkı yoktur.

Madde 8. Kapatılma durumunda dernek malları ve varlığı T.D.G. F. kalır. Federasyon yoksa yönetim kurulunun alacağı karara göre aynı amaçlı bir başka kuruma verilir.

GEÇİCİ HÜKÜM:

Made 9. Bu tüzüğün genel kurulca kabulünden sonra yönetim kurulu gerekli işlemleri yapar.

KURUCU ÜYELER

Ömer Yiğit — Hacı Dede — 1950 — Karandere T.C. — Sanayi Mah. Şerefli Koçhisar.

Ahmet Karacan — Ali Rıza — 1952 — Karamollauşağı — T.C. — Yeni Mah. Bağlar Sok. No. 2 Şerefli Koçhisar.

İbrahim Öztaş — Ali — 1950 — Sarıhasanlı Köyü — T.C. — Kavafiyeci Çetin Ekici Eliyle Şerefli Koçhisar.

Sencer Acarbaş — Hâdi — 1949 — Mustafacık Köyü T.C. — Mustafacık mahallesi No. 3 Şerefli Koçhisar.

başyazı•

Yeni hükümetin de ömrü uzun olmayacaktır

26 milyonluk kredi yolsuzluğunun kahramanı Demirel, yeni kabinesini açıklamış bulunuyor. Demirel'in kabinede hiç değişiklik yapmadan yeniden güven oyuna gitmesi beklenmeyen bir adım olarak karşılanırken günlük basında çeşitli yorumlar yer aldı.

Demirel'in böyle beklenmeyen bir adım atması bizce iki hesaba dayanmaktadır: Birincisi çeşitli pazarlıklar sonucu satın alınan beyaz oylarla eski hükümete güven oyu sağlayarak parti içinde sarsılmış olan prestijini kurtarmak, dolayısı ile iktidarını sağlamlaştırmak, ikincisi ise, eski kabine ile güven oyu alamadığı takdirde, üçüncü bir kabine kurma imkânını korumak. Bu sayede Demirel, kendisi için son şans olacağı açık olan böyle bir durumda, gereken tavizleri vererek iktidarda kalma yollarını arayabilecektir.

Bu hesabın temeli parlamentodaki koltuk sayısına dayanmaktadır. Böyle olduğu için de, kökleri derin ekonomik ve sosyal gelişmelerde olan iktidar buhranını önlemeye yeterli değildir.

AP iktidarı, Emperyalizme bağımlı tekelci sermaye ile taşra mütegalibesinin millici güçler karşısındaki ittifakına dayanmaktadır. Bu ittifakın kendi arasındaki çelişkilerinin keskinleşmesi sonunda ortaya çıkan buhranın çözüme bağlanması, çatışan gruplardan birinin ekonomik ve politik gücünün bertaraf edilmesine ya da çatışan grubların belli bir düzeyde uzlaşmasına bağlıdır.

Oysa hükümetin düşmesinden bu yana geçen bir aya yakın zaman zarfında böyle bir değişikliğin olduğu söylenemez.

Tersine mücadele genellikle milletvekili satın almak düzeyinde geçmiş ve Demirel, kendisine muhalif olan çevrelerin gerçek gücünü kıramamıştır. Bundan ötürü yeni hükümetin güven oyu alması, geleceği açısından çok şey ifade etmiyecektir. Hatta çatışan kanatlar arasındaki mücadele şiddetlenecek ve Türkiye pek yakında [illegible] hükümet buhranlarına sahne ola[illegible]cektir.

Güven oyunun alınamaması halinde ise, AP nin durumu daha da güçleşmektedir. Cevdet Sunay'ın meclisten iki defa güvensizlik oyu alan bir politikacıya üçüncü defa başbakanlık görevini vermeğe yanaşıp yanaşmıyacağı bir yana, Demirel'in ne gibi tavizler vermek zorunda kalacağı da belli değildir.

Hiç şüphesiz ki, bu ikinci şıktan AP iktidarı çok daha yıpranmış olarak çıkacak ve temsil etiği çevrelerin halk üzerindeki egemenliği daha da sarsılmış olacaktır.

Her hal-ü kârda emperyalizm ve işbirlikçilerini Türkiye'de zorlu günler beklemektedir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri hiçbir yerde egemenliklerini kendiliklerinden terketmezler. Onların egemenliklerini sona erdirmek için bilinçli mücadeleler vermek gerekir.

Zorlu günlerinde şiddetli darbeler indirecek güçlerin bulunmayışı her buhrandan sonra onlara yeniden güçlenmek imkânını verir. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz durumun doğru değerlendirilmesi ve devrimci güçlere doğru hedefler gösterilmesi önemli sorunlarımızdandır.

Türkiyede bugün bir burjuva demokrasisi yoktur. İçinde bulunduğumuz dönemi bir burjuva demokrasisi olarak nitelemek ülkemizin emperyalizmin boyunduruğu altında olduğunu inkâr etmektir. Burjuva demokrasisi burjuvazinin proletarya üzerindeki diktatörlüğünün politik alandaki ifadesidir. Oysa emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerde gerici parlamentarizm, emperyalizm ve işbirlikçilerinin bütün halk sınıfları ü[illegible] tahakkümünün bir aracın[illegible]irşey değildir.

Gerici parlamentarizmin dışa bağımlı niteliğini gözlerden gizleyecek sloganlarla ortaya çıkmak, en azından kitlelerin siyasi gerçekleri kavramalarına engel olmak sonucunu doğurur. Bu bakımdan içinde bulunduğumuz buhranı brujuva demokrasisinin iflâsı olarak niteliyemeyiz.

Fakat aynı şekilde içinde bulunduğumuz buhranın nedeni olarak gerici parlamentarizmi göstermekde hatalıdır. İçinde bulunduğumuz buhranın temel nedeni gerici parlamentarizm değil, emperyalizm ve işbirlikçileri ile Türkiye halkı arasındaki ve bunların kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesidir. Meseleyi bu sınıfsal temelinden soyutlayarak ele almak ve sadece bir hükümetin ekonomik ve politik başarısızlığına bağlamak hatalı bir görüş olur.

Diğer yandan içinde bulunduğunuz buhran dönemi bize, daha demokratik bir iktidar sağlamaktan çok, kitleler içinde çalışma, gerici parlamentarizmin gerçek yüzünü halk sınıflarına gösterme, emperyalizmin ve AP iktidarının halk düşmanı tutumunu açıklama imkânını verir. Bu dönemde yapacağımız şey, doğrudan doğruya etkili olamıyacağımız iktidar hesapları ile yetinmek değil, bir an önce güçlerimizi birleştirerek emperyalizme ve AP iktidarına karşı taarruza geçmek, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi için ortaya çıkan uygun şartlardan yararlanmaktır.

TÜRK SOLU

TEKİRDAĞ'DA ÜÇ KÖYÜN YÜRÜYÜŞ YAPMAĞA KALKIŞMASI IŞBIRLİKÇİLERİN YÜREĞİNE KORKU SALDI

Muzaffer Oruçoğlu

Tekirdağdan bildiriyor.

İlk başkaldırış Tekirdağ'ı karıştırdı valiyi korkuttu

Bayramdan iki gün önce Taşomurcalı bey, jandarmalarla birlikte Kaşıkçı'nın hazine arazisini sürdürmeye kalkışıyor. Yetmiş köylü karşı koyuyor. Süngü takıyor jandarmalar. Bir genç köylü, «Siz de mi satıldınız?» diye jandarmaya saldırıyor. Uzatmalı çavuş, köylüyü götürmeye çalışınca kazmayla ve baltayla direniyor köylüler. Bunun üzerine jandarmalar geri çekiliyor, ekilen araziler köylüler tarafından düzleniyor. Yürekleri sevinçten kütürdemektedir. O sevinçle kitle halinde Tekirdağ'a yürüyorlar. Taşomurca'lılarla Kaşıkçılılar omuz omuzadır artık. Tekirdağ'da, üç köylü «izin almak» için Vilâyete çıkıyor. Memurlar ve valı telâş içindedir. Bütün polis ekipleri seferber edilmiştir. «İzin almak» la görevlendirilen üç dev köylü girdiği bürodaki memurları suçlamakta, yumruklarını masaya vurarak bağırmaktadırlar. Içlerinden birisi; **«biz çalışalım siz yiyin, sonra da ağa - bey takımına kâğıt yazın»** diye yakınmaktadır. Şehir içinde traktörlerin homurtusu ve köylülerin yumruklarını sıkarak bağırmaları yankılanmaktadır. Derken yağmur yağıyor, üç dev köylü söve söve geri geliyor ve yürüyüş yapılmıyor.

Köylüler siyasi gerçekleri öğrenmek için can atıyorlar

Bayramdan sonra köylerdeyiz dört kişiyle, Kaşıkçı'nın büyük kahvelerinde, geniş bir siyasî gerçekleri gözler önüne serme çalışmasına girişmişiz. Köylünün yakın somut hedefini gözden kaçırmıyoruz. Ustaca sorular geliyor köylülerden. **«Sen hele köylünün kurtuluş yolunu göster.» «Öğrenciler neden silâhlanıyor?» «İşçiler neden işgale başvuruyor?»...** Bir sürü soru. Ama, genellikle sert çıkışmalar yok. Söylediklerimizi **«Hay sağ ol efendi»** diye tasdik ediyorlar.

İki gün sonra Taşomurca'dayız. Dört arkadaşımızdan ikisi değişmiştir. Muhtar, gece köylüleri okulda topladı. Karşılıklı konuştu. İçlerinden birisi **«Bey ya bizim canımızı alır, ya da toprağımızı»** diyerek sert sert konuştu. Hepsi atılgan ve kararlıydı. Her türlü bas kının belirtisi sözlerinde kendisini gösteriyordu. Ertesi gün yağmur yağıyor. Taşomurca'dan Kaşıkçı'ya yürüyoruz. Yanımızda muhtar ve köylüler. Bata çıka tarlalarda yol alıyoruz. Dev yapılı bir köylü öğüt veriyor bana. **«Bak aslanım»** diyor, **«önce köylülerin meselesini konuşun, sonra öbürlerine geçin. Öbürlerini daha güzel dinledim, çok şey öğrendim ama, her adam benim gibi olmaz. Sizden bir gocundu mu iyi olmaz.»** Burnunu çekerek devam ediyor: **«Doğru, hepsi doğru. Bu herifler [illegible]oluk çocuğundan tut da [illegible]muna kadar gelmiş [illegible]za oturmuş. Ne bi[illegible]müzle çıkar, ne de senin. [illegible] gâvuru zorla söküp atacağız vesselâm.»**

Kaşıkçı'dayız... Köylüler bizi heyecanla karşıladılar. Muhtarlar el sıkıştılar. Yarım saat sonra, girdiğimiz büyük kahve köylülerle doldu. Daha önce geldiğimiz için hepsi bizi tanıyordu. Kahvelere dağıldık. Uzun boylu konuştuk köylülerle. Bol bol **İŞÇİ - KÖYLÜ** gazetesi dağıttık. Hepsinin ağzından aynı söz çıkıyordu: **«YÜRÜMEK İSTİYORUZ!»** Başta muhtar olmak üzere, bütün köylülerle yürümek kararını aldık. Ertesi sabah İstanbul'a hareket ettik.

Bildirim yapılınca Adliye karıştı

Salı sabahı İsmayıl Gençoğlu'yla birlikte Tekirdağdayız. Saat 1'e kadar bildirimin yapılması gerekir. Perşembe günü yürüyüş mutlaka yapılmalıdır. Çünkü o gün pazardır. Bütün köylüler Tekirdağ'dadır.

Sabah saat 7 de Kaşıkçı köylüleri geldi. Hepsi sevinç içinde. Kazandere köylülerinin de kendilerine katılacağını söylüyorlardı. Muhtarın yanında 5-6 genç. Onlar da bildirim için gelmişler. Ve üç kişilik tertip heyeti de hazır. Saat 9 da bildirimleri alıp Vilâyete götürdük. Dilekçeyi alan bayan, diğerleriyle fısıldaştı. Bir anda karıştı büro. Bayan bana: **«Kardeşim, biz alamayız. Vali Muavinine götürün»** diye, dilekçeyi uzattı. Almadım dilekçeyi. Dışarı çıktım. Arkadan hademe ile gönderdi. Amacım, dilekçenin numarasını alıp Notere gitmekti. Zorunlu olarak Vali Muavinine çıktım. Yan odaya açılan bir kapıdan Valinin odasına girdik birlikte. Vali beni görür görmez kızgınlıkla konuşmaya başladı; **«Yahu, bu memleketi sizler mi kurtaracaksınız? Bir sürü köylüyle yürüyüp halkın huzurunu bozmak size mi kalmış? Kanunsuzluk yapmak mesleğiniz mi sizin? Nerelisin sen?»...** Kars'lı olduğumu söyleyince, **«vaay, benim hemşerim. Allah kahretsin senin gibi hemşehriyi! Lâyık değilsin hemşehriliğe! Köylüyü halka karşı çıkarmak senin mesleğin mi be oğlum? Yahu, Kars nere... Tekirdağ nere... Yahu belki sen efendisin ama, bu köylüleri kışkırtma. Bu adamları bayramdan önce tanıdım. Hepsi cahil, kanundan habersizdir. Günahtır, kullanmayın bunları. İşiniz gücünüz yok mu evladım?»...** Ben, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkını okuyunca sustürdu. **«Ben kanunu senden iyi bilirim.» Ömrüm çürüdü bu yolda. Serserilik etmenin hiç gereği yoktur. Benden sana nasihat, git yerinde otur. Haline şükret!.»** Ben Anayasanın 28. maddesini okuyunca kızıp yumruğunu masaya vurdu: polis çağırdı. **«Götürün bu serseriyi emniyete, aklı başına gelsin»** diye bağırdı. Polis koluma girerek hızla ileri doğru itti. Dışardaki cipe bindirdi. Birinci Şubeye götürüp 1,5 saat göz hapsinde tuttular beni.

Amaçları zaman kaybına uğratmaktı. Saat 13 ü geçti mi, dilekçeler geçerliliğini yitirecekti. Nitekim saat 12.30 da serbest bırakıldım. Bu defa TÖS'de saat 14 için bir bildirim hazırladık. Yeniden götürdük Vilâyete. Köylüler bildirimin yapılması için canla başla çalışıyorlardı.

Bildirim kâğıdını tekrar almadılar. Vali Muavinine götürün, dediler. Dördümüz de Vali Muavininin önüne çıktık. Köylülere kaç dönüm toprakları olduğunu sordu. Birisi 20, diğeri 60, öbürü de 80 dedi. Sert bakışlarla süzdü üçünü de: **«E evlâdım, topraklarınız var ya. Niçin yırtınıyorsunuz? Şükredin halinize. Sizin gibiler, Allah etmesin, yürüyüş yapmaya kalkarsa nice olur bu memleketin halı. Hadi bakalım, çıkın çıkın»** diyerek bildirime imza atıp bizi Emniyet Müdürüne gönderdi. Sabahtan buyana şehirde olağanüstü bir hal yaratmıştık. Bütün resmî ve sivil polisler seferber edilmişti. Köylüler takip ediliyor, arkadaşım İsmail Gençoğlu karakola götürülüyordu. Diğer yanda ise polisler, tertip heyetinin evlerini harıl harıl arıyorlardı. Telefonlar işliyor, Noter kâtiplerine baskı yapılıyordu. Kısa zamanda bütün adliye memurları, beyin adamları ve sivil polisler tanımıştı bildirimle uğraşanları.

Ve biz, öğleden sonra tertip heyetiyle Emniyet Müdürünün önüne deydik. Müdür, beni dışarı çıkararak köylülerle konuşmaya başladı.

Bir ara içeri girmek istediysem de iki sivil polis kolumdan tutarak koridordaki bankın üzerine oturttular. Dairenin kapısı açıktı. Köylülere sırayla kitap okutturuyor, **«Okuyun bakayım; sizden de tertip heyeti olur muymuş? Hükümete karşı çıkmakla neyi halledersiniz be adamlar!»** diye konuşuyordu. İki saatlik konuşması başlamıştı artık. **«Siz ne istiyorsunuz yahu? Kimden kimin malını istiyorsunuz? Kanun dışı, hukuk dışı dır sizin yaptığınız. Eğer müslumansanız vazgeçin bu sevdadan. Bir çocuğun sözüne kanmayın. Onlar zaten kanunsuz gelmiş yer yüzüne. Bakın buraya, miting ve yürüyüş diyor. Öyle yazmışlar. Sorarım, nedir miting?»** Köylülerin hiçbirinden ses çıkmayınca, **«miting, halkı tahrik etmektir. Bunlar orada konuşma yapacaklar, halkla sizi vuruşturacaklar. Kan dökülecek, ayaklar altında ezilenler olacak. Bütün bunların sorumluluğunu alıyor musunuz? Değirmenköy'de de sizin gibi onbeş köylüyü içeri attı. Onbeşinin de çoluk çocuğu perişan oldu, karıların gözleri yaşlı kaldı. Üçünüz de gençsiniz. Hayatınıza yazık değil mi? Yahu, hiç olmazsa çocuklarınıza acıyın. Siz satılmışsınız yahu. Siz zavallı ve cahilsiniz. Onların sözüne kanmayın. Onların gayesi başkadır. Memleketin yüz karasıdır onlar.»** Nutuk iki saatten beri devam ediyordu. En sonunda Emniyet Müdürü «Şimdi ben bu bildirimi tanımıyoruz, böyle bir şeyden haberimiz yoktur) diye bir yazı yazacağım. Siz altına imzanızı atın, diyordu.

Köylüler imzalarını atıp çıkmışlardı. Bildirim işi suya düşmüştü. Sabah saat sekizden dörde kadar çalışan bütün emniyet kuvvetleri büyük zaferi başarmışlardı. Demirel iktidarı başarılarına birisini daha eklemişti. Ama bütün köylüler bu başarıdan nefret ediyorlardı. İmzayı atan köylüler bir oldu bittiye getirilmişti. Köye nasıl gideceğiz? Milletin yüzüne bakacağız? diye söyleniyorlardı.

Hükümet bunalımı geçtiğimiz hafta nasıl gelişti?

Cumhurbaşkanı Sunay tarafından tekrar yeni hükümeti kurmakla görevlendirilen Demirel, ilk resmî temaslarına geçtiğimiz haftanın başında başladı. 2 mart pazartesi günü Demirel'in başkanlığında yapılan Genel İdare Kurulu toplantısında kabinenin kurulması oy birliğiyle kararlaştırıldı. Bu toplantıya katılan üyelerden bir kısmı 41 lerin taraftarı idi. Gazetecilerle konuşan Demirel «Hukuken 261 milletvekiline sahibiz.» diyerek Haysiyet Divanına verilen 41 lerin ihraç edilmedikleri sürece hükümete beyaz oy vermek zorunda olduklarını hatırlatmıştır. Daha sonra AP parlâmento gurupları ile görüşmelerde bulunan Demirel'e cevap veren 41 ler «Bugünkü şartlar ve anlaşmazlık durumu devam ettiği sürece Demirel Hükûmeti bizlerden beyaz oy alamıyacaktır.» demişlerdir.

Aynı gün hükümet programının eskisinin aynı olacağı öğrenilmiş, bu haber kabine üyeleri arasında geniş değişikliğe gidilmiyeceği yolunda ilk işareti vermiştir. Bu arada «mebus pazarı» hararetli faaliyetlere sahne olmuş, bağımsız milletvekillerinden Kasım Küfrevi ile İbrahim Öztürk'ün hükümet programına beyaz oy vermeye «razı» oldukları iddia edilmiştir.

Bütün bu temaslar yürütülürken «muhalefet»in ve İnönü'nün tutumu neydi? Bazı «yüksek paşalar»ın ve devlet emniyet servislerinin aksine İnönü, Demirel'e ve Dış İşleri Bakanı Çağlayangil'e cephe aldı ve onları «istenmeyen adam» ilân etti. İnönü Demirel'i 87,000,000 Tl lık aile serveti skandalından ötürü «kirlenmiş» olarak görüyor, «büyük müttefikler»in itibarını yitirmiş kişileri sevmediklerini, ama onları kullandıklarını söylüyor, F. Rüştü Zorlu zamanında imzalanan ikili antlaşmaları örnek göstererek Demirel'e dış politika açısında güvenmediğini belirtiyordu. Çağlayangil'e ise Kıbrısta federasyon tezinden vazgeçmesi, Arap ülkeleriyle sözüm ona dostluk politikası, ikili antlaşmalarla ilgili tutum gibi meselelerden dolayı karşıydı. İnönü'nün sözlerinden CHP'nin Demirel'siz ve Çağlayangil'siz bir AP kabinesini destekliyeceği hattâ koalisyona gidebileceği anlaşılmaktaydı. İnönü'nün çıkışı etkisini gösterdi ve Demirel'e Sunay'ın desteğini kaybettirdi. Demirel'in başarısızlık halinde Sunay tarafından yeniden hükümet kurmakla görevlendirilmiyeceği ileri sürülmektedir. Demirel için başarı ihtimali ise 41 lerin tutumu göz önüne alındığında çok zayıf olarak belirmektedir.

Salı günü AP Ortak Gurup toplantısında konuşan Demirel «Bana itimat ediniz. Bana inanınız» demiştir. Aynı gün Demirel'le evinde ve başbakanlıkta görüşen «yeminli» guruba mensup 76 kadar parlâmenter kabineye yeni isimlerin alınmasını istemişlerdir. AP Ortak Gurup toplantısında hükümet bunalımı sırasında başka partilerden AP ye «transfer» edilen 9 milletvekili basından yakınmışlardır. AP ye transfer olan son milletvekili «Tanrı AP'yi korusun» diyen YTP Diyarbakır milletvekili Nafiz Yıldırım olmuştur.

Çarşamba günü yapılan temaslarda AP Senato Gurubu adına bir komitenin yaptığı parti içi genel af önerisi Demirel tarafından reddedilmiştir. Aynı gün 72 lerden olup da bütçeye beyaz oy veren 26 ların temsilcileri Demirel'le görüşmüşler, meselenin çözümü için 72 lerin muhtırasında belirtilen hususların gerçekleşmesini şart koşmuşlardır. Bu görüşmenin sonunda 26 lardan A. Naili Erdem «Parti içi meseleler konusunda otokritik yaptık.» demiştr.

Ertesi gün ara bulucuların çabalarını sonuç vermiyeceği kesinlikle anlaşılmış, Demirel 41 lerle uzlaşma önerisine yanaşmamıştır. Ara bulucular AP Genel Başkanının «yeminli» guruptan çekindiğini, «ne yapacağını şaşırmış insanların haleti ruhiyesi içinde bulunduğunu» söylemişlerdir.

Hükümet bunalımı nihayet cuma günü geçici bir çözüme ulaştırıldı. Demirel eski kabinesinin tıpatıp aynısını Cumhurbaşkanına sundu. O kadar ki karaciğerinden hasta olan Adalet Bakanı Yusuf Ziya Önder bile hükümette yer alıyordu.

Demirel'in açıkladığı listenin AP yetkili kurullarınca olumlu karşılandığı öğrenilmiştir. AP çevrelerine göre anlaşmazlık hükümet programıyla veya bakanların kişilikleriyle ilgili meselelerden çıkmamıştır. Bu yüzden kabinenin değişmemesi sürpriz olarak karşılanmamalıdır.

Herkesin merakla beklediği 41 lerin tepkisi sert olmuştur. 41 lerin yine kırmızı oy verecekleri anlaşılmaktadır. 41 lere göre «Eski Kabinenin aynen muhafazası Demirel'in kendi grubu içindeki güç süzlüğünü ifade eder.» 41 ler gurubunun sözcüsü hükümet programının alacağı oyları 219 kırmızı ve 226 beyaz olarak hesaplamış ve bu haliyle son derece zayıf bir kurul manzarası göstereceğini belirtmiştir.

Basında genellikle eleştirilen, kabinede değişiklik yapılmamasına rağmen hükümetin uzun süre açıklanmaması olmuştur. Üzerinde birleşilen nokta yeni Demirel hükümetinin uzun ömürlü olamıyacağıdır. Hükümet bunalımı görünüşte şimdilik çözülmüştür amma bu çözüm gerici parlâmenter rejimin buhranını derinleştirmekten başka bir sonuç vermiyecektir.

Tarsus Fikir Kulübü kongresi yapılmış ve aşağıdaki karar alınmıştır

28.2.1970 Cumartesi günü toplanan Fikir Kulübü Genel Kurulumuz aşağıdaki konuları kongre kararı olarak oybirliği ile almıştır.

Emperyalizmin tahakkümü altındaki yarı sömürge - yarı feodal ülkemizde Sosyalizme geçişin ilk adımı Millî Demokratik Devrimi gerçekleştirme uğruna mücadelemizde;

A — Millî Cephe Politikası, Temel Politikamızdır.

İşçi sınıfı öncülüğünde İşçi - Köylü temel ittifakına dayanan tüm millici sınıf ve tabakaların bir cephede toplanıp Millî Demokratik Devrimi gerçekleştirme politikası, temel politikamızdır.

B — Devrimin gerçekleşmesi için işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünü gerçekleştirmek yolunda bugün önümüzdeki görevler, işçi ve köylü yığınlarının mücadelelerine katılıp onları siyasi hedeflere yöneltmek, yani işçi ve köylüleri örgütlemek ve bilinçlendirmek eylemidir.

C — Bugünkü görevlerimizi bir an bile unutmadan ideolojik mücadelemizde doğruların temel politika içinde daha belirginleşeceğine inanıyor, Proleter Devrimci hareketlerimizin kitle silâhı İşçi Köylü gazetesini ve dergileri olan Türk Solu ve Aydınlık'ın 14 sayılık çizgisinin devamı olan Proleter Devrimci Aydınlık'ı doğru devrimci çizginin bugünkü izleyişleri olarak destekliyoruz. İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi, devrimci mücadelemizin dalgalanan bayrağıdır. Bu bayrağı her Proleter Devrimci gibi örgütlenme ve kitlelerle teması gerçekleştirme ve bilinçlendirme organı olarak gücümüzün yettiği her yere ulaştıracağız.

Yaşasın devrimci mücadelemizin kitle silâhı olan İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi

Yaşasın bağımsızlık ve Demokrasi mücadelemiz...

Başkan
Atillâ Açdoyuran

Kâtip
Ercan Kara

Kâtip
Aykut Güven

Saflarımızdaki çelişmelerin düşmanca bir hal alması ancak emperyalizmi ve işbirlikçilerini sevindirir!

4-5 Mart günleri Siyasal Bilgiler Fakültesinde cereyan eden olaylar, TDGF Merkez Yürütme Kurulunun saflarımızdaki çelişkileri doğru değerlendiremediğini, aramızdaki çelişkileri düşmanca çelişkiler haline getirmek yolunda ilerlediğini ve bölücülük yaptığını gözler önüne sermiştir.

4 Mart günü S.B.F. kantininde Proleter Devrimci AYDINLIK'ı satmakta olan arkadaşların elinden, başka bir grup tarafından dergileri alınmış, M.Y.K. üyesi Oktay Etiman tarafından da «S. yü götürmeye çalışınca kazmayla ve baltayla direniyor köylüler. Bu [illegible] verilmiyeceği» ifade edilmiştir. Ertesi sabah, yine aynı olay tekrarlanmış, yeniden getirtilen Proleter Devrimci AYDINLIK dergilerinin bu sefer kalabalık bir arkadaş topluluğu tarafından satılması üzerine Attilâ Sarp, Ahmet Bozkurt, Ruhi Koç ve daha bir kaç kişi, dergilerin satıldığı masaya saldırarak dergileri almak ve satışını engellemek istemişlerdir.

Bu gergin hava içinde yapılan konuşmalar sırasında Attilâ Sarp «TDGF Merkez Yürütme Kurulu'nun Proleter Devrimci AYDINLIK'ı fakültelerde sattırmamak yolunda kararı olduğunu, bu kararın uygulanmasına SBF'den başlanacağını, sonra diğer fakültelere de uygulanacağını» belirtmiştir. Bir masa üzerinde konuşan Ruhi Koç, «Siz isim sahtekârlığı yapıyorsunuz. Derginizi sattırmıyacağız. Ne zaman derginizin ismini değiştirirsiniz, o zaman satarsınız» anlamında sözler söylemiştir. Çok gergin ve yer yer itişme - kakışmaların olduğu bir hava içinde, bütün bu arkadaşlar tarafından Proleter Devrimci AYDINLIK'ın sattırılmıyacağı, satılmasına kalkışılırsa **kavga çıkacağı** tekrar tekrar ifade edilmiştir. Bütün SBF kantininde duyulan ve talebe kitlesinin toplanmasına yol açan olay sırasında, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın satılmasına engel olmak isteyenler, tekrar tekrar «biz kabadayılık yapmıyoruz, bunda kabadayılık yok, ama isterseniz öyle de alabilirsiniz» demişlerdir. Talebe kitlesi önünde çıkacak büyük bir kavganın proleter devrimci safları ancak zayıflatabileceğini ve bundan ancak ve ancak emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sevineceğini bilen arkadaşlarımız, bu durum karşısında soğukkanlı davranmışlardır.

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ, saflarımızdaki çelişkilerin halk içindeki çelişkiler olduğunu ve bu gibi çelişkilerin çözümü ile kullanılması gereken ideolojik tartışma, ikna ve eleştiri yollarıyla çözümlenmesi gerektiğini başından beri savunmuştur. Ancak bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında yapılacak açık ideolojik tartışmalar yoluyla, militanlar ve kitleler savunulan görüşlerin doğruluğu veya yanlışlığı hakkında sağlam bir fikir edinebilir. Özellikle proleter devrimci safların örgütsüz ve dağınık bir görünümde olduğu zamanlarda, çeşitli görüşleri temsil eden organların yayılması ve okunması hem yanlış, hem de doğru görüşlerin anlaşılması için şarttır.

Yanlış ve doğru görüşler ancak ideolojik mücadele içinde açıklık kazanabilir, kesinlikle belirlenebilir. Bu ideolojik mücadele içinde proleter devrimcileri mutlaka eleştiri yoluyla **birliğe varmak** amacından yola çıkmalıdırlar.

Birlik - eleştiri - birlik ilkesini doğru kavrayıp, ona göre hareket etmeliyiz. Aksi tutumlar, saflarımızdaki çelişkileri düşmanca olarak görmek ve ona göre davranmak eğilimi, proleter devrimci hareketi olmadık felâketlere sürükleyebilir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, bu gibi düşmanca tutumların saflarımızda yarattığı kargaşalığı memnunlukla izlemektedir. SBF kantininde çıkan olaylarda yabancı unsurlar, kışkırtıcılığın başını çekmişlerdir. Öğrenci Derneği seçimleri arefesinde olan bir fakültede. öğrenci kitlesinin gözleri önünde, aramızdaki çelişkileri düşmanca bir hale getirmek isteyenlerin, sosyalistlik iddiasıyla ortaya çıkıp, kitle önünde sosyalist davranış ilkelerine aykırı davranışlarda bulunanların sorumluluğu ağırdır.

Bu kez proleter devrimcilerinin kendilerine düşen sorumluluğun bilinciyle hareket etmiş ve kitle önünde proleter devrimci hareketi zayıf düşürmemek için soğukkanlı davranmış olmaları bunu hafifletemez. TDGF Merkez Yürütme Kurulundaki bazı arkadaşlar, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın görüşlerinin kitleye ulaşmasından niçin bu kadar korkmaktadırlar? Bunu sormak hakkımızdır.

Doğru görüşleri savunduklarına inananlar, karşı görüşlerin yayılmasından korkmazlar. Yanlış görüşlerin savunucularıdır ki, karşı görüşlerin yayılmasını baskı ve tedhiş metodlarıyla engellemenin kendilerine kazanç sağlayacağını sanmak gafletinden kendilerini kurtaramazlar. Gerçekte fikirleri etkisiz kılmanın yolu, onların yanlışlığını kitle önünde açığa çıkarmaktır. Ancak kendi fikirlerinin doğruluğuna ve devrimci gücüne güvenemeyenler, karşı fikirlerin yayılmasını engellemekten çıkar umarlar. Bu umuda kapılanlar şimdiye kadar daima yanılmışlardır. Bu doğru bir tutum değildir.

Bu olay üzerinde önemle durmak gerekir. Devrimci saflardaki bölünmeyi genişleten ve meseleleri çıkmaza sokmaya yönelen bu tutumun baş sorumluları, bugün TDGF'nin Merkez Yürütme Kurulu'na da hâkim olan İlkesiz Birlik Cephesidir; bu cephenin sorumsuzca davranışlarına göz yuman veya tasvib eden herkes de bu şahısların işi iyice azıtmalarından sorumludurlar ve mutlaka bu davranışlarının hesabını verecekler dir.

İlkesiz Birlik Cephesinin devrimci saflardaki çelişkilere ve ideolojik ayrılıklara karşı tutumu, Aybar - Aren oportünizmine karşı mücadelede TİP yönetici kliğinin devrimcilere karşı takındığı tavrın **aynıdır**: Açık ideolojik mücadeleden kaçmak; her iki tarafın da görüşlerinin, kitleler tarafından öğrenilip tartışılmasını engellemek; belirli bir çizgi etrafında toplanan arkadaşları kaba kuvvet gösterileri ile yıldırmaya çalışmak; proleter devrimci safları burjuva ve küçük burjuva politikacılığının ahlâksızlık batağına bulamak... Bu tutumu sürdürmek isteyen arkadaşlara şunu hatırlatmak gerekir:

İdeolojik tartışmaları kaba kuvvet gösterilerine dayanarak çözmeye çalışmak, daima kullanana karşı geri tepen bir silâhtır! Aybar - Aren oportünizmi de, 1964'den itibaren ortaya çıkan Parti-içi muhalefeti, ihraç mekanizmalarını çalıştırarak, devrimciler hakkında türlü ihbarlar yaparak, Parti - içi muhalefeti geniş sol cephelerden tecrit etmeye çalışarak, Parti-içi muhalefetin görüşleri hakkında sonu gelmeyen yalanlar kıvırtarak bastırmaya çalışmıştı. Olmadı. TÜRK SOLU gazetesinin çıkmasıyla yepyeni bir nitelik kazanan ideolojik mücadele, Aybar - Aren kliğinin gözler önüne serilen bilgi düşmanı ve ahlâk-dışı tutumuyla birleşince, kısa zamanda bu kliğin savunduğu çizginin iflâsını sağladı. Bu kliğin TÜRK SOLU'nu okutmama çabaları da sonunda hiç bir şeye yaramadı.

Bugün de aynı oyun oynanmak istenmektedir. Bilimsel Sosyalizmin evrensel ilkeleri ışığı altında yapılacak tartışmalarda çok çabuk iflâs edeceklerini bilen, hattâ sovundukları garip çizginin TÜRK SOLU ve Proleter Devrimci AYDINLIK'ın üç dört sayıdır sürdürdüğü ideolojik mücadele karşısında daha şimdiden zayıflamakta olduğunu hissedenler, bu ayrılığın daha başından beri sarıldıkları demagoji - tedhiş - kuru gürültü silâhını dozajını daha da arttırmaktan başka çare bulamamaktadırlar. Aynen TİP yönetici kliğinin TÜRK SOLU'nu okutmamak, militanlardan tecrit etmek çabası gibi, bu arkadaşlar da Proleter Devrimci AYDINLIK'ın savunduğu fikirlerin kitle tarafından anlaşılacağından korktukları için, bu derginin yayılmasına ve satılmasına engel olmak istemektedirler.

Bu yolda sınırsız bir sorumlulukla hareket ederek, devrimci saflardaki çelişkilerin düşmanca bir hal almasından kimin yararlana cağını hiç hesaba katmadan, kuru gürültü ile ideolojik mücadeleyi arka plâna itmeye uğraşmaktadırlar.

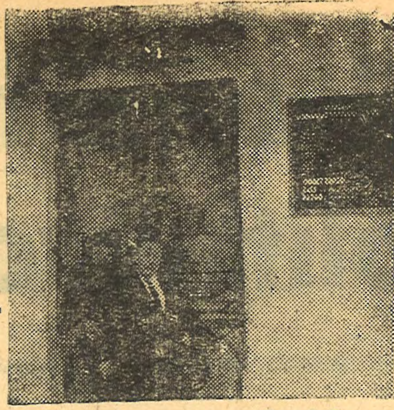
Bu bölücü tutumu kesinlikle takbih ediyoruz!

TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ, proleter devrimci safların yayın organları ve kitle silâhlarıdır. Onlara karşı girişilen her teşebbüs, mutlaka ve mutlaka emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yararına olacaktır; onları sevindirecektir. Ve er geç, bu kaba kuvvet gösterilerini sürdürmek isteyenlerin bölücü nitelikleri ve sosyalist ahlâk dışı davranışları, kitlenin gözleri önüne serilecektir. Kitle, bölücü davranışların kime yaradığını görecek ve bu davranışlarda bulunanları mutlaka mahkûm edecektir!

Bu gerçeği sıkıca kavrayalım ve ideolojik mücadeleye hız verelim! Bölücülerin ve bütün gençliği denetlemek iddiasında olanların kuru gürültülerine kulak asmayalım, ama araya sızabilecek ajanların provokasyonlarına da gelmeyelim!

Bu tip oyunlara **görüşlerimiz ne olursa olsun**, elele vererek karşı duralım! Birbirimizle kavga etmiyelim. Bilimsel sosyalizmin ilkelerini sıkıca kavrayarak, proleter devrimci çalışma tarzını doğru uygulayarak, kitlelere gerçeği anlatmaya devam edelim!

Proleter devrimci çizgiden şaşmayanlar, sabırla ve inatla ilkelerin mücadelesini verenler mutlaka muzaffer olacaklardır!

Şadi Alkılıç tahliye edildi

Türkiye'deki gerici parlâmenter rejimin devrimci düşünce üzerindeki baskıların kurbanı Şadi Alkılıç toplumumuzdaki bütün demokrat güçlerin artan tepkisi karşısında tahliye edildi. Şadi Alkılıç dâvası son hükümet buhranıyla ilgili olarak bile Türkiye'de burjuva demokrasisi olduğunu iddia edenlere en güzel cevaptır. «Cumhuriyet» gazetesinin açtığı bir yarışmaya «Türkiye'nin tek kurtuluş yolu sosyalizmdir» başlıklı bir yazıyla katılan Şadi Alkılıç defalarca mahkûmiyetini çekmek üzere Paşakapısı ceza evine atılmıştı. Sağlık durumu bozuk olmasına rağmen demir parmaklıklar arasında ölüme terk edilmek istenen Alkılıç, mahkûmiyetine yol açan adlî hatanın Avrupa'da ve Türkiye'de devrimcilerin mücadelesiyle günün konusu haline getirilmesiyle tahliye edilmiştir. Bütün proleter devrimcileri üzerinde baskı ve terör uygulamak için kullanılan 141 - 142. maddeler ergeç halkımızın devrimci mücadelesi sonunda tarihin müzesine kaldırılacak, Şadi Alkılıç ise halkımızın kurtuluş yoluna ışık tutan devrimci düşüncenin mücahitlerinden biri olarak her zaman anılacaktır. Bütün proleter devrimcileri olarak haykırıyoruz:

YAŞASIN ŞADİ ALKILIÇ'IN MÜCADELESİ
YAŞASIN TÜRKİYE'NİN TEK KURTULUŞ YOLU OLAN SOSYALİZM

Zonguldaktaki Amerikancılar Güney Vietnamlı kuklaların şakşakçılığını yapıyor

24 Şubat Çarşamba günü Zonguldak'ta Vali ve Savcının dahil olduğu ileri gelen zevat, «Güney Vietnam'ı Sevenler Derneği» adında, Amerikan propagandasının en bayağısını yürütmek için kurulmuş bir derneğin, halk evinde düzenlediği bir kokteyl partiye katıldı. Vietnam halkı kahraman mücadelesiyle zaferden zafere koşarken, bütün dünya halklarının sevgisini kazanırken, Zonguldaklı muteberler, Güney Vietnamlı Amerikan kuklalarının şerefine kadeh kaldırdılar. Aslında bir Amerikancılar derneğinden başka birşey olmayan bu dernek Vietnam halkının özgürlük mücadelesini kötülemek, Amerikan saldırganlığını şirin göstermek için malum Vietnam savaşı sergilerinden birini de halka açmıştı. T.İ.P. Zonguldak teşkilatı «Vietnam Gerçeği» adlı bir bildiri yayınlayarak, Zonguldak halkına bu durumu anlattı. Devrimci gençler Atatürk heykeli önünde bir çelenk yakarak durumu protesto ettiler ve iftiralar sergisini de tahribettiler. Bu olay yüzünden üç devrimci arkadaş polis işkencesine uğratıldı. Biri de tutuklandı. T.D.G.F. imzalı bir bildiri maden ocaklarında dağıtıldı. Bildiri dağıtan arkadaşlardan beşi, EKİ bekçileri tarafından yakalanarak polise teslim edildi. Bir arkadaş gece kaldığı otelden kaldırılarak nezarete alındı. Yakalananlar polis işkencesiyle yıldırılmaya çalışıldı.

Görülüyor ki, bütün Dünya halkları Vietnam halkının kahraman mücadelesini desteklerken, halkımız Amerikan emperyalizmine karşı mücadelesinde şehitler verirken Türkiyenin Amerikancıları da, CİA propagandasına maşalık etmekten, Güney Vietnamlı kuklalara alkış tutmaktan utanmıyorlar. Bütün Dünya'daki işbirlikçilerin bu birliği, aslında onların kaderlerinin birliğindendir.

Hindistan'da yayınlanan «Kurtuluş»ta köylü hareketleri değerleniyor

Hindistan'daki aylık «Kurtuluş» dergisi, Mushahari'deki köylü mücadeleleri deneylerini özetliyor.

Parti üyeleri ve gerillalar marxism - leninism düşüncesi ile cihazlanmalıdır. Halka güvenmek esastır. Daha küçük gerilla bilimleri savaşta kullanılmalıdır. Savaşma sanatı, düşmanın 'kuşatma ve imha' politikasının şartları içinde geliştirilmelidir. Orta köylüler birleştirilmelidir.

Hindistan'daki «Kurtuluş» dergisi 'Mushaharide Dersleri' konulu yazıda Bihar'daki devrimci köylü hareketlerinin bir değerlendirilmesini yapmıştır. Bu yazıda, mücadelenin 2 nci bir aşamaya, gerilla mücadelelerine girdiği belirtilmekte ve mücadeleden çıkan dersler sıralanmaktadır.

Proletaryanın devrimci partisinin kurulması ile birlikte (Marxist - Leninist) Hindistan Komünist Partisi Bihar'daki köylü mücadelesi, 2 nci bir aşamaya, silâhlı gerilla mücadelesi aşamasına girmiştir. Parti üyeleri gerillalar ve devrimci köylüler partinin önderliği altında döğüşmektedir.

Geçen ağustos ve eylül aylarında köylü gerillalar Mushahari bölgesini merkez alarak düşmana dört hücumda bulunmuşlardır. Çatışmada altı sınıf düşmanı öldürülmüş, on altısı yaralanmıştır. Aynı zamanda gerici polisin 'kuşatma ve imha' politikasına rağmen toprak ağalarına saldırılmış ve mücadele, gerillaların ve devrimci köylülerin morallerini büyük ölçüde artırmış, düşmanın yüreğine ise korku salmıştır.

Mushahari'deki mücadelenin geçmişi vardır. Toplam 10.000 nüfusa sahip 12 köy, sürekli olarak toprak ağaları ile mücadele ediyordu. Daha sonra patlak veren Naxalbari köylülerinin devrimci mücadelesi Mushahari köylülerine de bilinç vermiş ve köylüler siyasal iktidar için mücadelenin anlamını kavramışlardır.

Köylüler beş saat bölgenin en büyük toprak ağasına karşı çarpışmışlardır. Ünlü ağanın hedef alınması, civar köyler üzerinde son derece etkili olmuştur.

Hasatta parti, toprak ağaları tarafından gasbedilen ürüne el koymak için köylüleri ayaklandırmıştır. Şimdi artık köylü mücadelesi, ancak gerilla mücadelesi ile gelişebilecek bir noktaya gelmiştir. Karşı - devrimcilerin örgütlü karşı - devrimci şiddetine karşı devrimci şiddetle mukabele edilmiştir.

Mücadele sırasında ortaya çıkan hataları «Kurtuluş Dergisi» şöyle eleştiriyor: Yeterli iktisadi katılma olmadığı sürece köylülük, siyasal iktidar için örgütlenememektedir. Fakat bu «kitlelerin geriliği» teorisine katiyen hak verdirmez. Mao'nun dediği gibi «ktlelere ve partiye güvenmek» zorundayız. Bunlar temel ilkelerdir. Bu ilkelerden şüphe edersek hiç bir şey başaramayız. İkincisi, modern silâhlara fazla güvenme hususudur. Eldeki silâhların ilkeliği kitlelerin insiyatifini kanalize etmektedir. Eğer geleneksel silâhların maksimum kullanılması sağlanamazsa, halkın tüm gücünün düşmana karşı seferber edilmesi mümkün olamaz. Üçüncü hata ise şudur; Gerilla mücadelesinin ancak uzmanların, örneğin, daha önce savaşmışların ya da bir eğitim görmüş olanların yardımı ile sağlanacağı kanısıdır. Buna karşı mücadele edilmiştir.

Çıkarılan dersler ise şunlar oldu: 1 — Gerilla faaliyetlerinin başarılı olabilmesi için partinin ve gerillaların tamamen halka dayanmaları gerekir. 2 — Düşmanın yoğun miktarda polisi ve 'kuşatma ve imha' politikasını uyguladığı anlarda daha küçük gerilla birimleri etkili ve verimli olmaktadır. 3 — Sürekli gerilla faaliyetleri sanatı ve politik propaganda yürütme ve devrimci örgütleri kurmada ustalık kazanılmalı ve bu geliştirilmelidir.

4 — Topraksız, az topraklı köylülere mutlaka güvenmeliyiz. Partiye bu iki sınıftan üyeler almalıyız. Bunları Marksizm - Leninizm düşüncesiyle cihazlandırmalıyız. 5 — Bıkmadan, usanmadan tarım devrimi bayrağı altında orta köylüler içinde çalışmalıyız. Orta köylülerin sıkı desteğini sağlayamazsak, zafere ulaşamayız. Bu açıdan sekter eğilimler mutlaka yenilmelidir.

Endonezya komünist p[illegible]
politbürosu'n[illegible]

Endenozya Komünist Partisi (EKP) ve Endonezya halkının devrimci mücadelesine ciddi kayıplar verdiren 30 Eylül Hareketi uzun süre gizli kalan EKP'nin büyük zaaflarını örten perdeyi kaldırmıştır.

Politbüro sözkonusu durumda partinin büyük zaaflarından ve yanlışlarından sorumlu olduğunun farkındadır. Bu nedenle Politbüro, kadroların ve Parti üyelerinin Marksist - Leninist bir anlayışla yaptığı ve parti sempatizanlarının değişik biçimlerde yönelttiği dürüst eleştirilere ciddiyetle eğil[illegible]

Oktay Etiman [illegible]mektedir.

yu götürmeye çalışınca [illegible]

ve baltayla [illegible] köylüler. Bu [illegible]

biçimde, Lenin öğretisini [illegible] Musso yoldaş örneğini pratiğe uygulayarak geniş bir Marksist - Leninist eleştiri ve özeleştiri yapmayı kararlaştırmıştır.

Nasution - Suharto askeri diktasının ve sağcı generallerin en zalimce ve vahşice bir terör uyguladığı bir durumda tam anlamıyla mükemmel bir eleştiri ve özeleştiri yapmak kolay olmayacaktır. Acil ihtiyacı karşılamak üzere ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda temel noktaları saptamak, içinde bulunulan hatayı düzeltme döneminde Partinin zaaflarını ve yanlışlarını gidermek bakımından zorunlu olmuştu. Bu nedenle Politbüro dürüstlük ve içtenlikle bu özeleştiriyi yapmaktadır.

Politbüro bütün üyelerin Parti yönetiminin bütün zayıf yanlarının ve yanlışlarının tartışılmasına, eleştirerek incelenmesine aktif rol alarak katılmasını, kollektif ve ferdi çalışmalarda edinilen tecrübelerden dersler çıkararak Politbüronun bu özeleştirisinin geliştirilmesine mümkün olan en büyük çabayı göstermesini bekler. Politbüro bütün üyelerin «birlik - eleştiri - birlik» ve hastayı kurtarmak üzere onu tedavi etmek yolunda; gelecekteki yanlışlardan kaçınmak için geçmiş yanlışlardan ders almak ve yoldaşlar arası ideoloji ve birlikte somut bir berraklık elde etmek» ilkesinin bu doğru ilkeye sımsıkı sarılarak EKP'nin yeniden Marksist - leninist çizgiye oturtulması amacıyla bu zaaf ve yanlışların incelenmesi ve üstesinden gelinmesi işine, komünist birlik ve dayanışmanın sağlamlaştırılmasına, ideolojik, politik ve örgütsel dikkatin ve zaferi kazanmak için mücadele ruhunun yüseltilmesi hareketine katılacağına inancı tamdır.

İdeolojik Alanda Temel Zaaflar

Partinin 1951 sonrası dönemindeki zaafların ve yanlışlarının temelinde özellikle Parti yöneticileri arastnda bulunan ideolojik zaaf vardı. Devrimci teorilerin Endonezya Devriminin somut pratiğiyle kaynaştırılması yerine Parti yönetimi en ileri teorilerin işaret ettiği yoldan kesinlikle ayrılmış olan yolu seçti. Bu deney EKP'nin henüz, Marksizm - leninizmi (sistematik olarak fakat parçabölük biçimde değil, pratik fakat soyut olarak değil) gerçekten en doğru anlayan proleter elemanlardan oluşmuş bir yönetici çekirdek yaratmadığını gösterir.

1951 sonrası dönemde sübjektivizm, gittikçe yayılıp, uluslararası komünist harekette modern revizyonizmin etkisiyle sızan sağ oportünizme yol açarak, büyümeye devam etti. Bu, EKP'nin bu dönem de yaptığı yanlışların temel özelliği haline gelen sağ oportünizmin kara çizgisiydi. Bu zaaf ve yanlışların doğuş ve gelişmesinin nedenleri aşağıdaki etkenlerdir: 1 - Parti içinde, özellikle Parti yönetiminde, Marksist - Leninist biçimde eleştiri geleneği geliştirilmemişti. Parti içinde zaman zaman düzenlenen düzeltme ve eğitim hareketleri ısrarla ve ciddiyetle sürdürülmemiş, bunların sonuçları iyi bir biçimde değerlendirilmemiş ve örgütsel alanda uygun ölçülerde izlenmemişti. Eğitim hareketleri daha çok üyeler arasında amaçlanmış ve yönetimde pekiştirici eleştiri ve özeleştiri asla amaç tutulmamıştı. Eleştiriler dikkatle dinlenmek şöyle dursun, hattâ yasaklanmıştı.

2 — Burjuva ideolojisinin iki kanaldan; Partinin birleşik bir cephe kurduğu zamanlarda millî burjuvaziyle ilişkiler sırasında ve Parti hükümete ait kurumlarda belli yerler elde ettikten sonra ortaya çıkan Parti kadrolarının, özellikle yöneticilerin, burjuvalaşması sırasında saflarımıza sızması. Sözü edilen kurumlarda Parti kadrolarının gittikçe artan sayılarda yer alması bölgelerde ve merkezde bir burjuvalaşmış işçiler safı yaratmış ve bu da «reformizmin gerçek kanallarını» oluşturmuştur. Böyle bir durumun varlığının, 1945 Ağustos Devriminden önce sözü bile edilemezdi.

3 — 5. Kongre Merkez Komitesinin 4. genel oturumunun Sovyetler Birliği Komünist Partisinin(SBKP) 20. Kongresinin çizgisini destekleyen bir raporu eleştirmeksizin kabul etmesi ve «sosyalizme barışçı ve parlamenter yollardan varılacağı» görüşünü EKP'nin çizgisi olarak saptamasıyla modern revizyonizm Partimiz saflarına sızmaya başladı. Modern revizyonizmin karakteristiklerinden biri olan bu «barışçı yol» görüşü, daha sonra, aşağıdaki pasajı Parti tüzüğüne kabul eden EKP 6. Millî Kongresinde bir kez daha tasdik olundu. Denilen şuydu: «Endonezya'da, sosyalizme bir geçiş olan demokratik halk sistemine barışçı biçimde, parlamenter yoldan varılma imkanı vardır. EKP bu imkanı gerçeğe dönüştürmek için ısrarla mücadele etmektedir.» Bu revizyonist çizgi EKP 7. (Olağanüstü) Millî Kongresinde düzeltilmek şöyle dursun daha da geliştirilmiştir; ki o zamanlar Parti SBKP 20. Kongresinden beri SBKP yönetiminin modern revizyonist yolu izlediğinin farkındaydı.

EKP'nin SBKP yönetiminin modern revizyonizmini eleştirirken kendisinin de revizyonist hatalar işlediği bir gerçektir. Bunun nedeni de sınıf mücadelesi, devlet ve ihtilal hakkındaki Marksist - Leninist öğretileri revizyona tâbi tutmuş olmasıdır. Daha da öteye EKP yönetimi sadece, Lenin'in bize öğrettiğinin tersine, proletaryayı yanlış yöne sevkedebilecek diğer «devrimci» politik düşüncelere karşı mücadele yürütmemekle kalmamış, fakat gönüllü olarak teorik alanda da tavizler vermiştir. EKP yönetimi Marksizmin üç un[illegible]

Bu sayıda Endonezya'da ki proleter devrimci hareketle ilgili son derece önemli bir belge yayınlıyoruz. Endonezya'da yeniden başlayan anti-emperyalist silâhlı mücadelenin önderi Endonezya Komünist Partisi (EKP)nin öz eleştirisi bütün ülkelerin devrimcilerine ışık tutacak niteliktedir. Bu öz eleştiri, aynı zamanda bütün ülkelerin oportünistlerinin görüşlerini de mahkûm etmektedir. Bilindiği gibi ülkemizde de Endonezya'daki karşı devrimle ilgili olarak devrimci saflarda yılgınlık yaratacak yayınlar yapılmış, bu arada bir dergi "Endonezya'da Geniş Cephe'nin İflâsı!" diye başlık atmıştır. Aşağıdaki belgeden de anlaşılacağı gibi, Endonezya'da iflâs eden millî demokratik devrim teorisi değil, revizyonist görüşlerdir. Endonezya örneği de bize göstermektedir ki revizyonizme karşı mücadele, proleter sosyalizminin zaferi için mücadelenin ayrılmaz parçasıdır.

EKP'nin deneyleri, (modern revizyonistlerin yaptığı gibi), SBKP yönetiminin modern revizyonizmini sadece eleştirmekle EKP'nin sağ oportünizmin yanlışlarından arınmış olmayacağı dersini vermektedir. EKP'nin deneyleri uluslararası komünist hareketin en büyük tehlikesi olan modern revizyonizmin EKP için de en büyük tehlike olduğu dersini vermektedir. EKP'ye göre modern revizyonizm Partiye büyük zararlar ve Endonezya halkının devrimci mücadelesine büyük kayıplar getiren, «gizli fakat keskin» ve somut bir tehlikedir. Bu yüzden hiçbir şekilde modern revizyonizm tehlikesini küçümsememeli ve ona karşı cesur ve insafsız bir mücadele yürütmeliyiz. Bütün alanlarda modern revizyonizme karşı en sağlam tavır, Partimiz modern revizyonistlerle dostluğu koruma» çizgisinden vazgeçtiği zaman kazanılabilir.

suru; materyalist felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizmle «Sukarno öğretisinin üç unsuru» denilen şeyle özdeş olduğunu iddia etmişti. Yöneldikleri hedef işçi sınıfının ideolojisi olan Marksizmi, işçi sınıfının düşmanı olan sömüren sınıfları da içinde barındıran bütün ulusun mülkü haline getirmekti.

Politik Alanda Temel Yanlışlar

Şu anda söz konusu olan sağ oportünizmin politik alandaki yanlışları şu üç sorunu ihtiva etmektedir: (1) Endonezya'da halk demokrasisinine gidecek yol, (2) Iktidar sorunu, (3) Birleşik millî cephe politikasının uygulanması.

Marksizm - Leninizmle modern revizyonizm arasındaki mücadelenin temel ayrılık ve sorunu, sosyalizme giden yolun seçiminde yatmaktadır. Marksizm - Leninizm sosyalizme ancak proleter devrimi yoluyla, sömürge ya da Endonezya gibi, yarı - sömürge ve yarı -

...artisi merkez komitesi
...un özeleştirisi

feodal ülkelerde de ancak önce demokratik halk devrimi aşamasının tamamlanması yoluyla varılacağını öğretmektedir. Revizyonizm ise, tersine, soyalizme varacak bir «barışçı yol» rüyası görmektedir.

1951'den bu yana, bu dönemin ilk yıllarında; Partimiz, kuruluşunda olduğu gibi siyasi mücadelede de belli sonuçlara ulaştı. Bu dönemin önemli bir başarısı Endonezya devriminin temel sorunlarının formüle edilmesi idi. Endonezya Devriminin o anki aşamasının görevinin, emperyalizmi ve feodal kalıntıları yoketmek ve sosyalizmeçeçiş dönemi olarak bir demokratik halk iktidarı kurmak için yeni tip bir burjuva demoratik devrimi olduğu saptandı. Devrimin temel gücü işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazi; önder güç işçi sınıfı ve devrimin temel kitle kuvveti köylülüktü. Milli buruvazinin belli anlarda ve belli bir yere kadar devrimden yana olabilecek, ve fakat diğer zamanlarda devrime ihanet edebilecek sallantılı bir güç olduğu ortaya kondu. Parti, daha da öteye, devrimin önderi olarak zorunluluklarını tümüyle yerine getirebilmesi için işçi sınıfının diğer devrimci sınıf ve gruplarla, işçi sınıfı önderliğinde, işçi - köylü temel ittifakı çevresinde bir devrimci birleşik cephe kurması gerektiğini ifade etti.

Ve fakat, daha sonraları sağ oportünizm ya da revizyonizme dönüşen çok önemli bir eksiklik vardı: Parti henüz Endonezya Devriminin temel mücadele biçimi ve araçları konusunda berrak bir fikir birliğine varmış değildi.

Çin Devrimi sömürge ya da yarı - sömürge ve yarı - feodal ülkelerde devrimin temel mücadele biçimine dair dersi sağlamıştır: Silahlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesi. Devrimin tarımsal devrim özüne uygun olarak halkın silahlı mücadelesinin özü de tarımsal bir devrimde işçi sınıfı önderliğinde silahlı köylü mücadelesidir. Çin Devrimi pratiği en başta Marksizm - Leninizmin Çinin somut şartlarına uygulanmasıdır. Aynı zamanda da sömürge ve yarı - feodal ülkeler halklarının devrimleri için genel kanunu ortaya koymuştur.

Endonezya Devrimi de kalıcı zaferlere ulaşmak için Çin Devriminin yolunu izlemelidir. Bu; Endonezya Devrimi, kaçınılmaz olarak, bu temel mücadele biçimini (yani, özünde bir tarımsal devrimde işçi sınıfı önderliğinde köylü mücadelesi olan, silahlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesini) benimsemeli demektir.

Legal ve parlamenter çalışmanın bütün biçimleri temel mücadele biçimi ve araçlarına hizmet etmeli ve her ne şekilde olursa olsun silahlı mücadelenin olgunlaşması sürecine engel olmamalıdır.

Son 15 yıl içindeki tecrübeler bize, «barışçı yolun» reddedilmesinde ve sömürge ya da yarı - sömürge ve yarı - feodal ülkeler için genel devrim kanununa sarılmadaki tereddütümüz EKP'yi giderek parlamenter mücadele ve legal mücadelenin diğer biçimleri içine batırdığını öğretti. Hattâ Parti yönetimi bunu, Endonezya Devriminin stratejik amacına varmak için temel mücadele biçimi olarak kabul etti. Partinin meşruluğu (legalitesi), belli bir zamanda ve belli şartlar altında bir mücadele metodu olarak değil de, bir ilke olarak görüldü. Ve hattâ Parti yönetimi bu «meşruluk» (legalite) görüşünü, karşı - devrim Partinin meşruiyetini ayaklar altına almakla kalmayıp, Komünistlerin temel insan haklarını çiğnediği zaman bile bütün gücüyle savunmaya gayret etti.

«Barışçı yol», 1956'da 5. Kongre Merkez Komitesinin 4. Genel Oturumunun, SBKP 20. Kongresinin revizyonist çizgisini destekleyen bir raporu kabul etmesiyle Partide hayli sağlam olarak yerleşmişti. Böyle bir durumunda, revizyonist çizgi Partiye gayet sağlam biçimde yerleşmişken, doğru bir Marksist - Leninist stratejik ve taktik çizgiye sahip olmak imkânsızdı. Partinin temel stratejik ve taktik çizgilerinin formülasyonu «barışçı yol» ve «silahlı mücadele yolu» arasında dalgalanmalarla, tereddütlerle başladı ve sonunda «barışçı yol» hâkim oldu.

EKP'nin genel çizgisi, bu şartlar altında, 1959'da 6. Milli Kongre tarafından ifade edildi: «1945 Ağustos Devriminin taleplerini yerine getirmek üzere milli birleşik cephenin ve Partinin kuruluşu çalışmasına devam etmek.» Partinin Genel Çizgisine uygun olarak «Partinin Üç Bayrağını Yüceltin» sloganı kararlaştırıldı. Bunlar: (1) Milli cephe bayrağı, (2) Partiyi kurma bayrağı, ve (3) 1945 Ağustos Devrimi bayrağı idi. Genel Çizgiden Endonezya'da halk demokrasisine giden yol anlaşılıyordu.

Parti yönetimi Partinin üç bayrağını, Mao Zedung yoldaşın «Marksist - Leninist teoriyle mücehhez, özeleştiri metodunu uygulayan halk kitleleriyle bağ kurmuş, disiplinli bir parti; böyle bir partinin yönetminde bir ordu; ve bir partinin önderliğinde bütün devrimci sınıf ve grupların katıldığı bir birleşik cephe» olarak açıkladığı demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak için gerekli üç silah olarak görüyordu.

İkinci temel silah, Partinin önderliğinde silâhlı karşı - devrime karşı silahlı halk mücadelesi olması gerektiği anlamındadır. Parti yönetimi bu kavramın yerine «1945 Ağustos Devriminin bayrağını yükseltiniz» sloganını yerleştirmeye çalışıyordu.

Parti yönetimi, tutulan yolun oportünist «barışçı yol» olmadığını ispatlamak için devamlı olarak iki imkandan; «barışçı yol» ve barışçı olmayan yol imkanlarından bahsediyordu. Parti, kendisini daha çok barışçı olmayan yolla karşılaşmaya hazırladı; böylelikle «barışçı yol» imkanlarının artacağı görüşündeydi. Böylece Parti yönetimi Parti üyeleri, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin kafasına aslında var olmayan bir barışçı yol ümdi taktı.

Pratikte, Parti yönetimi; saflarını, işçi sınıfını ve halk kitlelerini barışçı olmayan yolla karşılaşmaya hazırlamadı. Bunun en kesin delili 30 Eylül Hareketinin başarısızlığıyla ortaya çıkan acı durumdur. Çok kısa bir zaman içinde karşı - devrim kendilerini pasif bir durumda bulan yüzbinlerce Kmünist ve komünist olmayan devrimciyi tevkif etmeyi ve öldürmeyi, böylece de EKP ve devrimci kitle örgütlerini felce uğratmayı başardı. Böyle bir durum, eğer Parti yönetimi devrimci yoldan sapmış olmasaydı, ortaya çıkmazdı.

Parti yönetimi, «Partimizin başka ülkelerdeki silahlı mücadele teorisini kopya etmemesi, Mücadelenin Üç birimini Kaynaştırma Metodunu uygulaması» gerektiğini açıkladı. «Mücadelenin Üç Biçimi: Kırsal alanlarda (özellikle çiftlik emekçileri ve yoksul köylüler tarafından sürdürülecek gerilla savaşı, şehirlerde işçiler (özellikle ulaştırma işçileri) tarafından sürdürülecek devrimci eylemler ve düşman silahlı kuvvetleri arasında yoğun çalışmadır.» Parti yönetimi, sadece Endonezya şartlarıyla bezerlikleri olduğu gerekçesiyle Çin halkının silahlı mücadele deneyini inceleyen bazı yoldaşları eleştirdi. Parti yönetimi, Endonezya Devrimi için tipik metodun «Mücadelenin Üç Biçimini Kaynaştırma Metodu» olduğu sonucuna varılana dek dikkate alınması gereken değişik şartlar olduğu görüşündeydi.

Emperyalizm, feodalizm ve bürokrat - kapitalizme karşı halk devrimini yönetmedeki ağır fakat yüce görevlerini hakkıyla yerine getirebilmek için Endonezya Marksist - Leninistleri, revizyonist «barışçı yol» ve «Mücadelenin Üç Biçimini Kaynaştırma Metodu teorisini» kesinlikle reddetmeli ve silahlı halk devrimi bayrağını yükseltmelidirler. Şanlı Çin Devrimi örneğinin içinden, Endonezya Marksist - Leninistleri devrimci üs alanları kurmalı; «geri kalmış köyleri ilerletip, onları sağlam üs alanları, devrimin askeri, politik, ekonomik ve kültürel [illegible] yere doğ[illegible] line getirmelidirler.»

Bu en temel sorunun gerçekleşmesi için çalışırken diğer mücadele biçimleri de uygulanmalıdır; silahlı mücadele diğer mücadele biçimleriyle birlikte yürütülmezse ilerlemez.

Parti yönetiminin izlediği sağ oportünist çizgi devlete, özellikle Endonezya Cumhuriyeti Devletine, ilişkin görüşlerde de kendini göstermiştir.

Devlet hakkındaki Marksist-Leninst öğreti temelinde EKP'nın yükümlülükleri 1945 Ağustos Devriminden sonra yerine getirilmedi; Endonezya işçi sınıfı ve diğer emekçi halk, Endonezya Cumhuriyeti devletinin burjuvazinin diktatoryası olarak sınıfsal karakterini mümkün olduğu kadar açık anlayabilecek biçimde eğitilmedi. EKP, kurtuluş mücadelesinin, kaçınılmaz olarak, devrim yoluyla, işçi sınıfı önderliğinde halk devletinin burjuva devlet mekanizmasının yerini alması zorunluluğunu anlamaları için işçi sınıfı ve diğer emkçi halkın bilincini yükseltmeliydi. Fakat EKP yönetimi oportünist çizgiye bağlanarak halk arasında burjuva demokrasisi hayallerinin ortaya çıkmasına yol açtı.

Marksizm - Leninizmin devlet öğretisinden sapma, Parti yönetiminin «Endonezya Cumhuriyeti iktidarının iki çehresi teorisini» formüle etmesiyle had safhaya vardı.

«İki çehre teorisi» devleti ve iktidarı şu şekilde görüyordu:

«Cumhuriyetin iktidarı iki zıt çehre arasındaki bir çelişkidir. Bu çehrelerden birincisi EKP ve diğer halk grupları tarafından desteklenen Başkan Sukarno'nun durum ve politikalarında belirlenen halkın çıkarlarını temsil eder. İkinci çehre ise sağcı güçlerin ve doğru yola getirilemezlerin durum ve politikalarında belirlenen halk düşmanlarının çıkarlarını temsil etmektedir. Şimdi halkın çevresi temel çehre durumuna gel...

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz.)

Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbürosu'nun özeleştirisi

miş ve cumhuriyet iktidarında öncü rolü almıştır.

«İki çehre teorisi» açıkça oportünist ya da revizyonist bir sapmadır; çünkü «devletin zıddıyla (arasında antagonizma olan sınıflar) uzlaştırılamıyacak belli bir sınıfın idaresi » olduğu yolundaki marksist - leninist teoriye uymamaktadır. Endonezya cumhuriyetinin halk ve düşmanları tarafından (birlikte) idare edilebileceği düşünülemez.

Oportünizm batağına saplanmış parti yönetimi «halk çehresinin» temel çehre olduğunu ve cumhuriyet iktidarını hegemonyası altına aldığını açıklamıştı. Sanki Endonezya halkı, halk iktidarının doğuşuna yaklaşıyordu. Ve parti yönetimi iktidardaki milli burjuvazi güçlerini gerçekten «halk çehresi» olarak gördüğünden, bunu savunmak ve geliştirmek için her şeyi yaptı. Parti yönetimi kendisini tümüyle milli burjuvazinin çıkarları içine hapsetti.

Milli burjuvaziyi cumhuriyet iktidarındaki «halk çehresi» ve Başkan Sukarno'yu bu çehrenin lideri olarak görmenin sonucu, parti yönetimi, yanlış olarak, milli burjuvazinin yeni tip demokratik devrime öncülük edebileceği inancına vardı. Bu tarihi zorunluluklara ve tarihi şartlara aykırıdır.

Parti yönetimi, «İki Çehre teorisinin» revizyonist İtalyan Komünist Partisinin «yapısal reform teorisinden» tümüyle değişik olduğunu ifade etti. Ve fakat, aslında, teorik olarak, ya da pratik gerçekler açısından iki «teori» arasında hiç bir fark yoktur. İkisi de iktidardaki güçler dengesinin tedrici değişimini hayal eder. İkisi de devrim yolunu reddeder, ikisi de revizyonist bir niteliktedir.

Karşı devrimci «İki Çehre Teorisi» kendisini «E. K. P.» nin iktidar konusundaki mücadelesi, halk yararına olan çehrenin gelişip, daha etkili olabilmesi için ilerletilmesidir, öyle ki halka karşı güçler iktidardan sürülebilsin.» tezinde daha çok belirlendi.

Parti yönetimi bu karşı devrimci yola bir isim bile buldu: «Aşağıdan ve yukarıdan devrim» yolu. Yukardan Devrim» le kastedilen şey, EKP'nin «İktidara, personel ve devlet dairelerinde istenilen değişiklikleri yapmak amacıyla, devrimci adımlar atması için cesaret vermesi gerektiği» idi. «Aşağıdan Devrim» ise; EKP'nin «Birtakım değişiklikler yapmak için halkı ayaklandırması, örgütlemesi ve harekete geçirmesi gerektiği» anlamındaydı. Bu gerçeten olağanüstü bir fantazidir. Parti yönetimi Başkan Sukarno'nun bir ko-operasyon kabinesinin (Milli Koalisyon Hükümeti'nin eski tipi) kurulması yolundaki önerisinin, üstünden sekiz yıl geçtiği halde, hala gerçekleştirilemediği olgusundan hiç bir ders almamıştı. Ve üstelik bu önerinin ısrarlı isteklere rağmen daha sonraları da kurulacağını gösterir en ufak bir iz yoktu.

Partimiz içine gömüldüğü oportünizm batağından kurtulmak için bu «iktidardaki iki çehre teorisini» kesinlikle tasfiye etmeli ve devlet ve ihtilâl hakkındaki marksist - leninist öğretiye yeniden sarılmalıdır.

Partinin 5. Millî Kongresi, milli birleşik cephe sorununu teorik olarak çözümlemişti. İşçi köylü ittifakının milli birleşik cephenin temeli olduğu ifade edilmişti. Ağustos devrimi tecrübesi temelinde, milli burjuvazinin sallantılı nitelikte bir sınıf olduğu dersi çıkarılmıştı. Belli bir durumda devrime katılan ve devrimden yana olan milli burjuvazi, başka bir durumda işbirlikçi burjuvazinin saflarında devrimin temel güçlerine saldırmış, devrime ihanet etmişti. (Bunun bir delili Madiun provokasyonu ve Yuvarlak masa konferansı anlaşmasını, kabul ettikleri sıradaki eylemleridir. Bütün bunlar gözönüne alınarak, parti, tavrının ne olacağını saptadı: Devamlı olarak milli burjuvaziyi devrime kazanmaya çalışmak, fakat ayni zamanda onun devrime ihanet etme imkânını bilerek tedbir almak. EKP milli burjuvaziye karşı birlik ve mücadele politikasını izlemeliydi.

Nitekim parti içinde, özellikle parti yönetiminde subjektivizm ideolojisi henüz kökünden sökülmediği için parti gittikçe daha ciddi yanlışlıkların içine düştü ve o kadar ki milli burjuvaziyle birleşik cephe içinde bağımsızlığını kaybetti. Bu yanlış, parti ve proleteryanın milli burjuvazinin kuyruğu olma durumunun ortaya çıkmasına yol açtı.

Milli burjuvaziyle birleşik cephe içinde bağımsızlığın kaybedilmesi, parti yönetiminin Sukarno'yu değerlendirmesi ve ona karşı tavrında açıkça belli oluyordu. Parti yönetimi Sukarno'ya karşı bağımsız bir tavır takınamadı, Sukarno'yla sürtüşmekten daima kaçındı ve partiyle Sukarno arasındaki benzerlik ve birlik haddinden fazla abartıldı. Halk Sukarno'nun EKP tarafından desteklenmeyen tek bir politikası olmadığını gördü. Parti yönetimi hiç bir mücadele göstermeden Sukarno'nun «Devrimin büyük lideri» ve cumhuriyet iktidarındaki «Halk Çehresi»nin lideri olarak tanınmasını kabul edecek kadar ileri gitti. Birçok yazı ve konuşmada parti yöneticileri, EKP'nin mücadelesinin temelinde yalnız Marksizm - Leninizm değil «Sukarno Öğretisi»nin de bulunduğunu ve partinin Sukarno'nun Nasakom Birliği vs. fikrini gerçekleştirdiği için bu kadar hızlı bir ilerleyiş sağladığını belirttiler. Hatta, Endonezya'da demokratik halk sisteminin, Sukarno'nun 15 Haziran 1945 tarihli «Pantjasila'nın doğuşu» adlı konuşmasında ifade edilen temel fikirlerine uygun olduğu söyleniyordu.

«Siyasi Manifesto'yu ahenkli bir biçimde uygulamak, EKP programını uygulamakla aynı şeydir» yanlış görüşünü reddediyoruz. Siyasi Manifesto'nun ahenkle uygulanmasının EKP programını uygulamak demek olduğu görüşünün anlamı şu tecrübede açıklığa kavuşur: Burjuvazinin kabul ettiği EKP programı değil, tersine EKP'nin kabul edip kendi programının yerine koyduğu milli burjuvazinin programıydı.

Milli burjuvaziyle birleşik cephede karışarak ilkenin terk edilmesi, «Endonezya devriminin genel çizgisi» şeklindeki ifadeyle dada gelişti: «İşçi ve köylülerin temel direk, Nasakom'un çekirdek ve Pantjasila'nın ideolojik temel olduğu milli cepheyle Endonezya sosyalizmine gitmek için milli demokratik devrimi tamamlamak». Bu «Endonezya devriminin genel çizgisi» denilen şeyin devrimle en ufak bir ilgisi yoktur. Devrimi kazanmak için önceden gerekli üç şarttan (güçlü bir marksist - leninist parti, bu partinin öncülüğünde silâhlı halk mücadelesi ve birleşik cephe değildi; çünkü, işçi sınıfının önderliğinde değildi, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü ittifakı yerine Nasakom'u temel alıyordu.

Parti yönetimi «Nasakom'u nüve kabul ederek milli güçbirliği sloganı milli birleşk cephenin sınıf muhtevasını hiçbir şekilde gözden saklamıyacaktır» diyordu. Bu iddia yanlıştır. Nasakom'un sınıf muhtevası işçi sınıfı ve milli burjuvazi, ve hatta işbirlikçiler, bürokrat kapitalistler ve toprak agalarını barındırıyordu. Açıktır ki Nasakom'un nüve olarak kabul edilmesi sadece milli birleşik cephenin sınıf muhtevasını gözlerden saklamakla kalmıyacak üstelik devrimci bir milli birleşik cephenin anlamını değiştirerek, bunu işçi sınıfının, gerici sınıflar da dahil, bütün diğer sınıflarla işbirliği haline dönüştürecekti.

Bu yanlışın düzeltilmesi gerekiyordu. Parti, yanlış olan «Endonezya devriminin genel çizgisini» tasfiye edip, doğru olan, işç sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde devrimci milli birleşik cephe anlayışına dönmek zorundaydı.

Milli burjuvaziyle birleşik cephede karışarak ilkeden uzaklaşmak da partinin somut şartlar üzerinde doğru ve somut bir tahlil yapamamasından doğmuştur.

1945 Ağustos devriminin başarısızlığından bu yana emperyalistler, Batı İrian hariç, Endonezya'da politik gücü doğrudan doğruya ellerinde tutmadılar. Endonezya'da politik güç emperyalizmin ve feodal kalıntıların çıkarlarının temsilcisi olan işbirlikçilerin ve toprak ağalarının elindeydi. Üstelik Endonezya'ya karşı bir emperyalist saldırı da olmadı. Bu şartlar altında, EKP politik yanlışlar yapmasaydı, yönetici gerici sınıflarla halk arasındaki çelişki gelişip keskinleşerek, Endonezyanın temel çelişkisini oluşturabilirdi. Endonezya devriminin şu andaki temel görevi ülkedeki emperyalistlerin, özellikle ABD emperyalizminin çıkarını temsil eden gerici sınfların yönetimini devirmektir. Emperyalzm ve feodal kalıntıların gerçekten tasfiyesi ancak bu görevin yerine getirilmesiyle olacaktır.

Partinin milli burjuvaziyle birleşk cephede karışarak yaptığı yanlışların düzeltilmesi, şimdi partinin bu sınıfla birleşmiyeceği anlamına gelmez. İşçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü ittifakı çevresinde, partimiz milli burjuvaziyi devrimden yana kazanmaya çalışmalıdır.

Örgütsel Alanda Temel Yanlışlar.

Partiye hakim olan yanlış politik çizgi, kaçınılmaz olarak, eş değerde bir örgütsel yanlış tarafından izlendi. Partinin yanlış politikası sürüp yoğunlaştıkça örgütsel alandaki yanlışlar da büyüyerek ciddi zararlara sebep oldu. 1951 sonrası dönemde partinin yanlış politik çizgisini oluşturan sağ oportünizm, örgütsel alanda başka bir sağ sapma, liberalizm ve legalizm (meşruiyetçilik) tarafından izlendi.

Örgütsel alandaki liberalist çizgi kendisini, EKP'yi, adına kitle partisi denilen, mümkün olan en geniş üyeyi barındıran ve gevşek örgüt bağları olan bir parti haline getirme eğilimi içinde belli etti.

Partinin kitle niteliği onun geniş üye kitlesine sahip olmasıyla değil öncelikle, parti ve kitleler arasındaki güçlü bağla, partinin kitlelerin çıkarını savunan politik çizgisiyle, yani partinin kitle çizgisini uygulamasıyla belirlenir. Partinin kitle çizgisini uygulaması; ancak, öncü müfreze rolünü belirliyen şartlara sıkıca sarıldığı, parti üyelerinin proleteryanın marksizm - leninizmle mücehhez en iyi elemanlarından oluştuğu zaman sağlanabilir. Kitle karakterli bir marksist - leninist kurmak, marksist - leninist eğitime öncelikle önem verilmeksizin imkânsızdır.

Son birkaç yıldır, EKP örgütsel alanda marksist - leninist ilkelerden sapmış bir parti çizgisindeydi.

Parti üyeliğinin liberalce genişletilmesi «barışçı yol» politik çizgisinden ayrılamaz. Geniş üyelikten, partinin milli burjuvaziyle birleşik cephede ektinliğini arttırmak amaçlanıyordu. Temel fikir, milli burjuvaziyle birlik politikasının yanı sıra, gittikçe büyüyen bir partiyle güçler dengesindeki tedrici değişimi etkilemek ve böylece doğru yola gelmesi imkânsız güçleri yenmekti.

Artık marksist - leninist kadroların, devrime hazırlanması için,

Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesi Politbürosu'nun özeleştirisi

eğitimi ve talimi, devrimci üs alanları kurmak için köylüler arasında çalışmaya önem verilmez olmuştu. Bunların yerine birleşik cephedeki milli burjuvaziye ilişkin çalışma ihtiyaçlarının giderilmesi için aydınların eğitimi, devlet kurumlarının çeşitli yerlerine kadro sağlama konuları gelmişti. Bu politikanın ışığında «köylülerle yekvücut olma» sloganı sadece lâfta kaldı. Pratikte ise yapılan iş, en iyi kadroları kırsal alanlara çalışmaya göndermek gerekirken, kadroları kırsal alanlardan şehre, bölgelerden merkeze çekmek idi.

Burjuvazinin gözünde EKP'nin prestijini yükseltmek ve onu aydınlar partisi yapıp burjuvazinin saygısını sağlamak için, 4 Yıllık Plan, üst kademelerdeki bütün kadroların akademik eğitim, orta kademe kadrolarının lise, alt kademe kadrolarının da orta eğitim görmesini şart koştu. Bu nedenle parti büyük sayıda akademi, okul ve kurs oluşturdu. Parti yönetiminde entellektüalizm okadar derine kök salmıştı ki, bütün parti liderleri ve halk hareketlerinin belirgin simaları «marsist bilim adamı» derecesini elde etmek için dört tez yazmaya zorlanıyordu.

Parti oportünizm ve revizyonizme saplandıkça, örgütsel dikkatini de yitiriyor ve örgüt içinde legalizm (meşrutiyetçilik) gelişiyordu. Parti yönetimi burjuva demokrasisinin sahteliği hakkındaki sınıfsal yargıyı unutmuştu. Partinin bütün eylemleri «barışçı yol» sanki kaçınılmaz bir kesinlikmiş gibi görülerek yürütülüyordu. Parti yönetimi, parti üyesi kitlelerin her an kesin darbe vurmak için kolayan gericilerin saldırılarının tehlikesine karşı dikkatini çekmemişti. Örgütsel alandaki bu legalizm sayesinde çok kısa bir zamanda karşı devrim EKP'yi örgütsel olarak felce uğratmayı başardı.

Örgütsel liberalizm, parti içi demokrasi ilkesini, kollektif yönetimi yok etti; kişisel yönetime ve kişisel liderliğe, otonomizme yol açtı.

Partinin örgütsel çizgisine liberalizmin hakim olduğu bu şartlarda, partinin çalışma tarzı olan «teori ile pratiği birleştirme, kitlelerle sıkı bağlar kurma ve öz - eleştiri yapma» gerçekleştirilemedi. Özünde, öncüyle kitlelerin birliği olan liderlik metodunun gerçekleştirilmesi de aynı şekilde imkânsızdı; bunun gerçekleştirilmesi için yönetimin saflara örnek olması gerekldir.

Böylece, genel olarak partiyi yöneten yanlış politik çizgiyi örgütsel alanda başka bir yanlış çizgi izlemiş oluyordu. Örgütsel alandaki bu yanlış çizgi marksist - leninist parti ilkelerine sırt çevirdi, partinin örgütsel temelini, demokratik merkeziyetçiliği, yok etti; partinn çalışma tarzını ve liderlik metodunu ayaklar altına aldı.

EKP'yi marksist - leninist bir parti olarak yeniden inşa etmek için örgütsel alanda liberalizmin ve onun ideolojik kaynağını kökünden söküp atmak zorundayız. EKP leninist tipte bir parti olarak, Endonezya proleteryasının en yüksek örgütlenme biçimi ve öncü müfrezesi rolünü yerine getirebilecek, Endonezya halk kitlelerini, sosyalizme giden yolda, anti - emperyalist, anti - feodal ve anti - bürokrat kapitalist devrimde zafere ulaştırmak için yönetmekle görevli bir parti olarak, yeniden inşa edilmelidir. Böyle bir parti şu üç şarta sahiptir: İDEOLOJİK OLARAK; marksist - leninist teoriyle mücehhez ve subjektivizm'den, oportünizmden ve modern revizyonizmden arınmıştır. POLİTİK OLARAK; devrimci bir tarım programını ihtiva eden doğru bir programı vardır, Endonezya devriminin stratejik ve taktik sorunlarını derinlemesine bilir, diğer mücadele biçimlerinin yanı sıra temel mücadele biçimini (proleterya önderliğinde silahlı köylü mücadelesi) uygular, işçi sınıfı önderliğinde işçi - köylü temel ittifakı çevresinde bütün anti - emperyalist ve anti - feodal sınıfların devrimci birleşik cephesini kurmaya muktedirdir. ÖRGÜTSEL OLARAK; Güçlüdür ve halk kitleleri içinde derin kökler salmıştır, ulusal görevlerin yerine getirilmesinde örnek olmuş en güvenilir, en tecrübeli ve en sağlam parti üyelerinden oluşur.

Bu gün karşı devrimci beyaz terörün vahşi ve zalim saltanatı altında partimizi yeniden kurmaktayız. Partinin meşruluğu ve komünistlerin temel insan hakları ahlâksızca ihlâl ediliyor. Parti tamamen illegal şartlarda çalışmak ve bu nedenle kendini bu yeni şartlara göre, legal eylemler yürütme imkânlarını da sonuna kadar kulanmalı, kitleleri harekete geçirip mücadeleye itmek ve bu mücadeleyi gittikçe daha üst düzeylere çıkarmak amacıyla, kitleler tarafından benimsenecek yollar bulmalıdır.

Bir marksist - leninist parti kurmaya görevi, yukarıda da belirtildiği gibi tehlikelerle dolu çetin ve uzun bir çalışmadır; cesaretle, sebatla, dikkatle, sabırla ve inatla yürütülmelidir.

Çıkış Yolu

Baştan beri açıklanan, partinin 1951 sonrası dönemdeki zaaf ve yanlışlarını bildikten sonra, yapmamız gereken şey, ilkin EKP'nin subjektivizm, oportünizm ve modern revizyonizmden arınmış, marksist - leninist bir parti olarak yeniden kurulması olan Endonezya marksist - leninistlerinin şu anda önünde duran acil görevleri gerçekleştirmektir.

EKP'nin böyle bir marksist - leninist parti olarak yenden kurulması için bütün kademelerdeki parti kadroları ve bütün parti üyeleri, partinin geçmişteki yanlışları ve tutulacak yeni yol hakkında tam bir düşünce birliği sağlamalıdırlar.

Tam bir düşünce birliği sağlamak için bütün partide bir düzeltme hareketi yürütülmelidir. Bu düzeltme hareketi boyunca geçmişteki yanlışlardan kurtulup doğru düşüncelere geçeceğiz. Yeni yolda ilerlemek için yanlış yolu kesinlikle tasfiye etmek gereklidir.

Şu anki durumda, en ince detaylarına kadar, geçmişteki yanlışların üzerinde tam bir düşünce birliği sağlamak kolay olmayacaktır. Fakat bu özeleştiride belirtilen temel sorunlar üzerinde tam bir düşünce birliği kesinlikle elzemdir.

Partimizin politik ve örgütsel alanda yaptığı oportünist ve revizyonist yanlışlar, sadece, bu son dönemin sosyal ve tarihi şartlarının ortaya çıkardığı bir şey değil, kökeni partimizin kuruluşundan bu yana varolan sosyal ve tarihi şartlarda belirlenen bir konudur. Bu nedenle bu eleştiri ve özeleştiriyi yapmakla her şeyin düzeleceği fikrini kafalarımızdan silelim. Subjektivizm ideolojisi partiden tümüyle silinmezse, hatta daha da kötüsü, parti yönetiminde hâlâ varlığını sürdürürse, partimiz sağ veya «sol» oportünizmin yanlışlarından kaçınamıyacaktır. Çünkü bu durmda partimiz politik durumu doğru olarak çözümliyemiyecek, doğru yönetimi gösteremiyecektir. Subjektivizme karşı ısrarla ve yürekten mücadele, bölgesel yönetim ve her kademedeki kadrolardan çok yönetim ve merkez kadroların görevidir.

Subjektivizmle ancak proleterya ideolojisi küçük burjuva ideolojisinden ayırdedilebildiği, eleştiri ve özeleştiri teşvik edildiği zaman etkin biçimde savaşılabilir ve tasfiye edilebilir. Bütün partinin proletarya ideolojisinin küçük burjuva ideolojisinden ayırdetme yeteneğinin arttırılması, marksist - leninist eğitimin yoğunlaştırılmasıyla mümkün olur. Parti, üyelerini politik durumların çözümünde ve sınıfların güçlerini değerlendirmede marksist - leninist metodu uygulayabilecek şekilde (ki böylece subjektif değerlendirmeden kaçınılmış olunur) eğitmelidir. Parti, üyelerinin dikkatini mücadele taktiklerinin bulunması ve çalışma tarzının uygulanması için, araştırma ve soyo - ekonomik şartların incelenmesinin önemine çekmelidir. Parti, üyelerin, somut şartların araştırması yapılmazsa fantaziler içine gömüleceğini anlamasına yardım etmelidir.

Partinin geçmişte verdiği mücadelenin tecrübesi, marksizm - leninizmi sonuna kadar savunmak ve modern revizyonizmle savaşmak kararında olan, Endonezya marksist - leninistlerinin sadece Marks, Engels, Lenin, Stalin'in öğretilerini incelemekle kalmayıp, marksizm - leninizm'in mirasçısı olan ve onu savunup geliştiren Mao Zedung düşüncesinin öğrenilmesine de özel dikkat gösterilmesinin gereğini ortaya koymaktadır.

EKP marksizm - leninizm bayrağını ancak, bugün SBKP yönetici grubunun çevresinde çöreklenmiş modern revizyonizmle mücadelede sağlam ve kararlı bir tavır takındığı zaman yükseltebilir. Modern revizyonizmle savaş, modern revizyonistlerle dostluğu koruyarak kararlı bir şekilde yürütülemez. EKP modern revizyonistlerle ilişkiler konusundaki geçmişteki yanlış tutumu tasfiye etmek zorundadır. Proleter enternasyonalizmine bağlılık sadece modern revizyonizmle mücadelede insafsız bir tavır almakla olur. Çünkü modern revizyonizm, proleter enternasyonalizmini baltalamış, bütün dünya proleterlerinin ve ezilen halklarının mücadelesine ihanet etmiştir.

Partinin yeniden inşasında, Endonezya marksist - leninistleri dikkatlerini, Endonezya Demokratik Halk Devriminin zaferi için temel mücadele biçimi olacak olan köylülerin silahlı tarımsal devrimine öncülük etme şartlarının yaratılmasına çevirmelidirler. Bu, en büyük dikkatin kırsal alanlarda parti örgütlerinin yeniden kurulmasına gösterilmesini demektir. En büyük dikkat, anti - feodal bir tarımsal devrimde köylülerin ayaklandırılması, örgütlendirilmesi ve harekete geçirilmesi sorununun çözümüne çevrilmelidir. Partinin köylülere, özellikle çiftlik emekçileri ve yoksul köylülerle, kaynaştırılması işi doğru bir biçimde sürdürülmelidir. Çünkü ancak böyle bir kaynaşma sonucu parti köylülüğü yönetebilir ve köylülük, kendi hesabına, ancak böylece demoratik halk devriminin yenilmez kalesi haline gelebilir.

Üçüncü Beyaz Terör'ün saldırıları sonucu, kırsal alanlardaki parti örgütleri, genellikle, daha büyük zarar gördüler. Bu olgu kırsal alanlarda çalışmayı daha zor ve meşakkatli kıldı. Fakat bu, hiçbir şekil, Endonezya'da Demokratik Halk Devriminin temel gücünün köylülük ve üslenme alanının kırsal bölgeler olduğu yolundaki kanunu değiştirmez. Endonezya marksist - leninistleri her şeyin halk kitleleri için olduğu inanç ve kararıyla en büyük zorlukların üstesinden geleceklerdir. Kitlelere yürekten inanarak ve kitlelere dayanarak, Endonezya marksist - leninistleri geri Endonezya köylerini devrimin büyük ve müstahkem, askerî, politik, ekonomik ve kültürel kaleleri haline getirmeyi başaracaklardır.

(Devamı gelecek sayıda)

"Osmanlı toplum yapısı" üzerine

Herkül Milâs

(Geçen sayıdan devam ediyor)

Muzaffer Sencer'in elindeki dökümanlardan nasıl ters anlamlar çıkardığını yukarıda gördük. Bunun nedenini dikkatsizlikten çok metod yanlışlarında aramak gerek. Materyalist Tarih Anlayışı'na 70 sahife ayıran ve okuyucuya Marksizm dersi veren M. Sencer'in bazı temel konularda yanıldığını görüyoruz.

Örneğin, metod üzerine tarihçiler ve sosyologlarla ilgili çok ilginç açıklamalarını ele alalım. Tarihçiler, her toplumun farklı yanlarıyla ilgilendiklerinden her toplumu ayrı bir kategoriye sokarlarmış. Birbirine benzer, yakın olduklarını bir türlü kabul etmezlermiş. Sosyologlar ise tarihçilerin tam aksı ille de toplumları birbirine benzetirlermiş; aynı kategoriye sokarlarmış. Bu metod (?) yüzünden böyle olurmuş!

«Tek tek yapıları tarihsel evrim içinde biricik olan görüşlerinden soyutluyarak genel tiplere varmaya çalışan sosyal bilimlerin tersine, tarih, bu yapıların, bağlı olduğu tarihsel koşullarla kazandıkları özel ve somut şekiller üzerinde durur... (s. 44) Tarihçiler, metodlarının doğal sonucu (!) Osmanlı İmparatorluğunun özel bir yapıda olduğu yargısına varmışlardır.» (s. 43)

«...Tarihçilerimiz... Osmanlı toplum yapısının feodal sayılmıyacağını belirtmişler(dir)... Bu kullandıkları «tarihçi metodun kaçınılmaz bir sonucudur.» (s. 54)

Osmanlı toplum yapısına... tarihçilerin karşısında sosyal bilimlerin metoduyla yaklaşanlar yer alır. Bunlar... Osmanlı toplumunun temel niteliğini bularak onu bilinen sosyal tiplerden birine sokmaya çalışanlardır.» (s. 55)

Tarihçileri ve sosyal bilimleri iki düşman takıma ayırması M. Sencerin geniş hayal gücünü ve dar Marksist bilgisini göstermektedir. Marksizm, bilimlerin bütünlüğünü kabul eder. Tarih ile sosyal bilimler arasında çelişki yoktur. Burjuva sınıfının sözcülüğünü yapmıyan ve özgür düşünme yeteneğine sahip her tarihçi her sosyal bilimci, toplumların gelişme yasaları hakında aynı sonuca varacaktır. Örneğin bugün sosyalizmin kökleşmekte olduğu memleketlerde tarihçi - sosyal bilimci çatışması yoktur ve olması da zaten düşünülemez.

Bütün marksistler -meslekleri ister tarihçı olsun ister fabrika işçisi- toplumların yapıları ile ilgili görüşleri aynıdır. Marksist, bütün bilimleri bir diyalektik sentez halne getirmş kişidir. Gerçek bilim adamı okulda okuduğu kitaplara veya diplomasını aldığı kursüye göre değil, diyalektik tarih anlayışına göre yorumlar toplum yapılarını. Bir ayırım yapmak gerekiyorsa marksist ve marksist olmıyan bilim adamı, yani gerçek bilim adamı ile yalancı bilim adamı ayırımı yapılır.

Sayın Sencer «Osmanlı Toplum Yapısı»nda sık sık şu temayı da kullanmıştır: Feodalizm, iç dinamiğiyle kapitalizmi doğurmuştur. Oysaki kapitalizm Osmanlı toplumuna dışardan gelişe göre Anadolu'daki yapı feodalizm değildi. Bir yapı ancak kendi iç dinamiğiyle kaptalzmi meydana çıkarırsa feodal denebilir.

Bu görüş kitap boyunca sık sık ileri sürülmüştür ve Osmanlı toplumunun feodal yapısını gösteren elle tutulur delillere karşı ATÜB'ün en sağlam ıspatı gibi gösterilmiştir. Feodalizm olsaydı, kapitalizmi doğururdu; böyle olmadı, demek Osmanlı toplumunun yapısı feodal değildi! Bu Aristo mantığını eleştirmeden önce bu görüşü M. Sencer'in kaleminden okuyalım:

«Bilindiği gibi feodalizmin en temel niteliği olan emeğin özgürleşmesi durumu, içinde oluştuğu yapıyı, yeni bir tipe, kapitalizme dönüştüren bir ön koşuludur... Oysa Osmanlı imparatorluğunda bu tarihsel durum... yapının kendi iç değişmeleriyle değil Batı kapitalizmin çözücü etkileriyle belirmiştir.» (s. 303) Bu nedenle Osmanlı toplumu feodal değil ATÜB sayılmalıdır.

Bu görüşü bir an için doğru kabul edelim; ve M. Sencer'e şu soruyu soralım: eğer bir yapıya feodal diyebilmek için, o yapının iç dinamiğiyle kapitalizm doğurması gerekiyorsa, nasıl oluyor da kendi iç dinamiğiyle kapitalizme dönüşmeyen hatta ATÜB'e dönüşen Osmanlı devletinin bir dönemi için «kuruluş döneminde karşılaştığı toprak rejiminin feodal bir temele dayandığını» (s. 230) söyleyebilmektedir? Bizans ve 15. yüzyıl öncesi Anadolu'ya nasıl «feodal nitliktedir» diyebilmektedir?

Bu sorunun bir tek cevabı vardır. Bir sosyal yapının niteliği üretim ve sınıf ilişkileriyle belirlenir. Gelişeceği toplum yapısına bakıp «geçen» yapı adlandırılamaz.

Şu cümleye bakalım: «Osmanlı toplum yapısının iç koşullarla kapitalizme doğru gelişmeyişini, tarihsel evrimde gecikmeyle, yani Batının kapitalizme dönüşümü sağlayan ön koşulları hazırladığı bir çağda hâlâ aynı durumda kalmakla açıklamak, bu yapının değişmeyi önleyen ve geciktiren bir nitelik taşıdığını, farklı bir yapısal niteliği olduğunu kabul etmek demektir.» (s. 70)

Yani demek isteniyor ki, Osmanlı toplumu, kapitalizmin kurulduğu çağda hâlâ kapitalizme dönüşmediğine göre feodal değildi. Devrimlerin bütün memleketlerde aynı zamanda yapılmasi gerektiğini varsayan yukarıdaki cümlenin bir iki kelimesini değiştirip aynı mantığı zamanımıza uygulıyalım; çok eğlenceli sonuçlar elde etmek mümkün:

«İngiltere toplum yapısının iç koşullarla sosyalizme doğru gelişmeyişini, tarihsel evrimde gecikmeyle, yani Sovyetler Birliğinin sosyalizme dönüşümü sağlayan ön koşulları hazırladığı bir çağda hâlâ aynı durumda kalmakla açıklamak, bu yapının değişmeyi önleyen ve geciktiren bir nitelik taşıdığını, farklı bir yapısal niteliği olduğunu kabul etmek demektir» diyebiliriz! Yani İngiltere hâlâ sosyalizme dönüşmediğine göre kaptalizmden ayrı bir yapıdadır, Örneğin, AÇÜŞ'tür (Avrupa Cinsi Üretim Şekli diyelim!

Marksist alfabenin C harfinden sonrasını da bilenler, Kaptalizmin özünde yayılma potansyelini taşıdığını ve Afrikadan Doğu Asya'ya, Amerikadan Avustralya'ya kadar süratle yayıldığını bilirler. Her toplumu hangi gelişme aşamasında olursa olsun kendisine benzetir, ağına düşürür. Bu bakımdan Osmanlı toplumunun dış koşulların etkisiyle kapitalizme dönüşmesi Sencer'in tezi Anadolu'da feodalizmin yokluğuna ispat olamaz.

«Osmanlı Toplum Yapısı»nda «sınıf» kelimesi de çok tutumlu kullanılmıştır. Osmanlı toplumunda var olan sınıflar açıklanmamıştır. Bir «toplumun yapısı» inceleniyor ve sınıflar geçiştiriliyor! Kitabın başında...» milli burjuvazi sorununa değinilecektir» deniliyor ama bir daha kitabın hiç bir yerinde ne milli burjuvaziden ne de burjuvaziden söz ediliyor!

Osmanlı toplumunda belli başlı sınıfların karşılıklı güçleri neydi, tarih içinde sınıf ilişkileri nasıl gelişmiş, sınıf güçleri ne istikamette seyretmiş hiç söz edilmiyor. Kapitalizmin Osmanlı toplumuna girmesiyle mevcut sınıfları nasıl etkilemiştir yeni sınıf ilişkileri nasıl olmuştur hiç değinilmiyor. Osmanlı toplumunda her sınıfın ideolojisi, eğilimleri neydi, sınıf çatışmalarının nedenleri neydi, ne sonuçlar doğmuştur, tek bir satır yok!

Ve bu «toplum yapısı» üzerine bir deneme» (önsözden) oluyor. «Deneme» başarısızlıkla sonuçlandı diyebiliriz. Hem Marksızm dersi vereceksin hem de «tarihin bir sınıf mücadelesi tarihi» olduğunu unutup sınıfları ihmal edeceksin...

Muzaffer Sencer, Osmanlı toplumunda sınıf yok diyemiyor. O da I. Küçükömer gibi Osmanlı Devletinin «Asker Devlet» olduğunu kabul ediyor ama bir dip notta da şöyle diyor: «Küçükömer... sadece padişahın bir üretim gücüne sahip olduğunu; padişahın sınıf olmaması bir yana, onun rütbe verdiği ve istediği zaman değiştirebildiği a) ulema b) yeniçeriler, c) timarlı sipahi ve diğer yöneticiler alt gruplarının bir sınıf sayılmıyacağı kanısındadır. Oysa reayanın yarattığı artık üründen yararlanan bu askeri v. b. «grup»ları üretim aracının, yani toprağın mülkiyetine sahip olmadığı için sınıf saymamak, bir yönden Osmanlı toplumunun sınıfsız bir toplum olduğu yolunda çok aykırı bir sonuca varacak, öte yandan «sınıf» çözümlemesinde yanıltıcı olacak bir tutumda olacaktır» (s. 264)

Dikkat edilsin! Bu «grup»lar sınıf oldukları için değil; bunlar sınıf kabul edilmedikleri taktirde «çok aykırı» bir görüş olan «sınıfsız bir toplum» görüşü doğacağı için, «grup»ların adına «sınıf» denmiştir. Marksizme ihanet belli olmasın diye, sınıf var denmiştir. I. Küçükömer ulemaya, yeniçerilere ve timarlı sipahilere «sınıf değil» derken M. Sencer «onlar sınıftır» demiştir. Fark bu!

«Usulden olduğu için» kabul edilen sınıflar şöyledir: «Askerlik dışı işlerle uğraşan köylü ve diğer üreticiler, devlete ve askerlik işinde kendileriyle işbirliği yapan sınıfa bağımlı durumdadırlar. Bu türlü bir sistem, ikili bir sınıf yapısı doğurmuştur: a) savaşan ve yöneten askeri sınıfı, b) «Askeri» dışındaki reaya ve şehirliler sınıfı... İlki devletin ele geçirdiği toprak rantından yararlanan ve bütünüyle vergiden bağışık olan askeri sınıf diğeriyse devlete ait topraklar üzerinde kiracı olarak yaşayan ve özel vergilerle yükümlü olan köylü (reaya) sınıfı» (s. 264)

«Şehirliler Sınıfı»nın ne olduğu açıklanmıyor. Herhalde ATÜB'e has bir şey olacak bu sınıf!

Bir yanda devlet veya devlet

ATTF yönetim kurulu üyeleri Münih'te proleter devrimcileri ile işçiler önünde tartışmaktan neden korktu ve kaçtı?

28 şubat 1970 günü Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu (ATTF) Yönetim Kurulu üyeleri Münih'te toplanarak olağan yönetim kurulu toplantısını yaptılar. ATTF Yönetim Kurulu'na ATTF'na bağlı derneklerden birer temsilci üyedir. Ancak sayıları pek fazla olmayan bu derneklerin üst örgütü ATTF'nun yönetim kurulunu Münih'te toplaması pek rastlantı değildir.

Kısa bir süre önce oportünist Münih Türk Kültür Birliği (MTKB) şimdiki yöneticilerinden birkaçı ve ATTF Güney Bölgesi kethüdası Münih Türk Öğrenci Derneğinden ((MTÖD) proleter devrimcilerin ve kemalistlerin sert eleştirileriyle dev rimci birliği bozmak, marksçılık - leninciliğe ihanet etmek, grev kırıcılığı yapmak ve fesatlık çıkarmak gerekçesiyle kovulmuşlardı. Geçen kasım ayında da aynı kişiler, Stuttgart yakınlarında yapılan Almanya Türk Öğrenci Federasyonu (ATÖF) seminerinde proleter devrimciler önünde tam bir ideolojik bozguna uğramışlardı. Tüm bunlar, MTKB içinde son zamanlarda tartışmalara yol açmış ve dernek içindeki proleter devrimcilerle Aybar - Aren oportünizminin peşine takılanlar, aynı dernekte yönetimi elinde tutanlarca tek tek sudan bahanelerle dernekten uzaklaştırılmaya başlanmıştır. Yönetimi elinde tutanlar, ileri sürdükleri görüşlerle, dağıttıkları «Milli Demokratik Devrim ve İçyüzü» broşürleri vb. ile, görevi modern ravizyonizme alkış tutmak ve dünyadaki marksçı - lenınci çizgiye saldırmak olan ve yurt dışından Türkiye'deki stratejiyi saptamak budalalığı gösteren, devrimci kuram ve eylemde ayakları yere değmeyenlerin sadık uyduları olduklarını her kez göstermektedirler. MTKB'nde bu kargaşalık süregiderken, o derneğin üyelerinden Aybar - Aren oportünizminin peşindekiler, TDT'ndaki (Türk Devrimciler Topluluğu) proleter devrimcilerini kendi derneklerinde bir açık oturuma ve giderek modern revizyonizmin şakşakçılarının uydularına karşı bir güçbirliğine çağırmışlardır. İşçi ve halk yığınları önünde hiç bir tartışmayı kaçırmayan proleter devrimcileri, derhal çağrıya uymuşlar, yapılan tartışmada hem modern revizyonizme, hem de Aybar - Aren oportünizmine karşı sert ve amansız ideolojik eleştiriler yürütüp, orada bulunanlara Milli Demokratik Devrim kavgasını açıklamışlardır. Yapılan tartışmalara uydulardan hiç kimse kararlı olarak katılmamıştır.

MTKB'ndeki durumlarının sarsıntılı olduğunu sezen uydular, bu arada proleter devrimcilerle Aybar - Aren oportunizmi peşindekilerinin imza toplayarak derneği olağanüstü genel kurula çağırmaları üzerine, ATTF Yönetim Kurulu toplantısını Münih'e aldırarak, bir gövde gösterisi yapmak istemişlerdir. Yalnız kendi dernek üyelerine yapılan çağrıda da ATTF yönetim kurulu üyeleriyle yapılacak açık toplantıya dışarıdan kimsenin alınmıyacağı bildirilmekteydi. Bundan proleter devrimcilerle yapılacak bir tartışmadan korkulduğu açık seçik ortaya çıkmaktaydı

Ne[illegible]ki TDT'ndaki proleter devrim[illegible] MTKB'ndeki proleter devrimci arkadaşlarını yalnız bırakmamak için çağrıya rağmen toplantıya gitmişlerdir. Bunun üzerine toplantı daha ileri bir saate atılmış; fakat proleter devrimciler, oradaki işçilerle yeniden tartışarak devrimci görüşlerini, Milli Demokratik Devrim savını açık seçik ortaya koymuşlar ve işçileri oportünizmin etkisinden kurtarmışlardır. Daha sonra toplantıya katılınmıştır. Ancak proleter devrimcilerini konuşturmamak için ellerinden geleni ardlarına koymayan uydular ve proleter devrimcileriyle işçiler önünde tartışmaktan son dereece çekinen ATTF yöneticileri, aldıkları tez kararla dernek üyesi olmayanların, ki bunların büyük çoğunluğu işçi idi, konuşmasını yasakladılar.

Tartışmalar, Aybar - Aren oportünizmi peşindekilerinin uyduları suçlamalarıyla başladı ve uydular, kendilerini savunurlarken, proleter devrimcilerine ve Milli Demokratik Devrime çatmaktan geri durmadılar. Bu arada ATTF Yönetim Kurulu'nda bulunan Türk Toplumcular Ocağı (TTO) delegesi, gemsizce hem proleter devrimcilerine, hem de proleter devrimcilerinin Münih'teki gücünü kabul ederek onlarla yakınlaşmak arzusu duyan Aybar - Aren'cilere saldırdı ve «MDD'cilerle kesin olarak bir arada bulunamayız ve onlarla artık tartışamayız bile» dedi. İlginç olan, bu uydunun geçen yıl yine aynı ayda Münih'te yapılan ATTF Yönetim Kurulu toplantısında «Emperyalizme karşı nurcularla sosyalistlerin işbirliğini» savunmuş ve kendisini bugün ATTF Güney Bölgesi Kethüdası olan uydudan başka kimsenin desteklememiş olması idi!

Tartışmalar ilerlerken, söz hakkı yasaklanmış olmasına karşın bir oportünistin konuşması ve Milli Demokratik Devrim'e yeniden saldırılması üzerine proleter devrimcileri, hemen söz istemişler ve bu davranışları, orada bulunan işçilerden destek görmüştür. Fakat yeni bir ideolojik bozguna uğrayacaklarını sezen MTKB ve ATTF yöneticileri, toplantının kapandığını ilân etmişlerdir. İşçiler arasında büyük protestolara yol açan bu davranış, göstermektedir ki, ne oportünistlerin, ne de modern revizyonizm şakşakçıları ve yurt dışından Türkiye'deki stratejiyi saptamak isteyenlerin ayakları yere değmemektedir.

Madem ki, işçi yığınlarını yöneltmek istiyorlar, öyleyse neden dâvanın gerçek sahibi olan işçiler önünde tartışmadan kaçıyorlar? Nedeni basit ve açık: İşçiler, bu tartışmalar sonunda gerçeği görmekte, proletaryayı kurtuluşa götüren gerçek marksçı - lenınci çizginin bugün Milli Demokratik Devrim olduğunu anlamaktadırlar. Oysa bu, proletaryayı karanlık yollara sürüklemek, proletaryanın devrimci ittifaklarını engelleyerek onu emperyalizme - işbirlikçi sermayeye - feodal toprak ağalarına karşı tek başına bırakmak isteyenlerin işine gelmemektedir. Kendilerini proletarya adına proletaryanın tepesinde görenler, elbette tartışmalar dan kaçmak zorundadırlar. Çünkü proletarya önünde verilecek her sınav, devrimcinin değerini gösteren şaşmaz ölçüttür. Bu sınavlardan her zaman için korkup kaçacaklar da, elbette proletaryayı yoksul köylülüğü kendi çıkarları peşinde sürüklemek isteyenlerdir ki, bunlar, yerine göre bugün emperyalizm ile işbirliği yapan modern revizyonistler ya da emperyalizme - işbirlikçi sermayeye - feodal toprak ağalarına teslimiyeti kabul etmiş olan oportünistlerdir. ATTF yöneticileri, tutumlarıyla ve işçiler önünde proleter devrimcileriyle tartışmadan kaçmalarıyla, kendilerini Münih'li işçilere iyi tanıtmışlardır!

Yıldırım Dağyeli

toprağının rantını alan bir sınıf var, öte yanda bu sınıfa «bağımlı» reaya sınıfı var; ama aynı zamanda komünal mülkiyet de var. Feodal ilişki katiyen yok.

Bir de «askeri» sınıfı görüyoruz. (Böyle bir sınıfın «çok aykırı» olacağını M. Sencer de bildiğinden olacak «askeri» sınıfı tırnak içinde yazıyor) Bu «sınıf» savaşıyor. Savaşmasının nedeni «artan nüfusun doğurduğu tüketim sorununun çözümü» içindir (s. 265); yani halkı beslemek için. Bu sınıf tarihte gelmiş geçmiş en iyi kalpli sınıf olmalı. Köylüyü, feodal, beylerin yaptığı gibi sömürmek varken, onları beslemek için savaşa gidiyor! Bu sınıf Kerim devletin Kerim sınıfı olsa gerek. Tevekküli değil biz de bu devletin kalıntıları olarak romantik teori serüvenlerine atılıp «sonrası Allah kerim» diyoruz!

«Osmanlı Toplum Yapısı»nda her gördüğümüz yanlışı, her çelişkiyi bu yazıda eleştirmedik. Böyle bir işe girişseydik hiç değilse, M. Sencer'in kitabı kadar uzun bir yazı çıkardı ortaya. Epikür'ün dediği gibi «gökyüzünün mavi olduğunu bilmek için bütün dünyayı dolaşmak gerekmez» Bu kısa yazı bile eleştirdiğimiz kitabın bilimsel değerini belirtir zannederiz.

Rodezya'da Cumhuriyet ilân edildi

Emperyalizmin el altından desteklediği beyaz azınlık hükümeti Rodezya'da Cumhuriyet ilan etmiştir. Bu yeni cumhuriyette 4 buçuk milyon siyah Afrikalı esir muamelesi görürken, bütün her şey 250 bin beyaza aittir. Dünyanın büyük maden tröstlerinin el altından desteklediği faşist İan Smith yönetimi 11 Kasım 1965'de Rodezya'nın bağımsızlığını ilan etmiş ve siyahların hiç bir zaman hiç bir hak sahibi olamıyacaklarını açıklamıştı. Bunun üzerine Üçüncü Dünya ülkelerinin baskısıyla Birleşmiş Milletler Rodezya'ya karşı zorlama tedbirleri almak zorunda kalmışsa da emperyalistlerin bu zorlama tedbirlerini uygulamaya yanaşmaları, el altından ya da Rodezya'ya komşu Portekiz sömürgelerine veya faşist Güney Afrıka Cumhuriyetine malzeme gönderek bunun Rodezya'ya verilmesine göz yumarak bu hareketi desteklemişlerdir.

Ancak Afrika halkı böylesine kalleşce bir oyunu yutmamaktadır. Afrika Birliği Teşkilatının Ad dis Ababa'da yapılan toplantısında durum acıkca ortaya konulmuş ve faşist İan Smith yönetimi ile ilişki kuranlarla diplomatik temasların kesilmesi kabul edilmistir

Bunun yanı sıra, Tanzania'da Çinli subaylar tarafından eğitilen Zimbabwe (Rodezya'nın Afrika dilindeki adı) Kurtuluş Cephesi birlikleri, Zambia Rodezva sınırını aşarak Rodezyaya girmekte ve orada 1965'ten bu yana kurtuluş savaşı veren güçlere katılmaktadırlar. Halk savaşçıları faşistlere karsı yeni mevziler kazanmakta ve hükümet kuvvetlerine sert darbeler indirmektedirler.

Emperyalist güçlere dayanarak yönetimlerini sürdürmek isteyen faşist yönetimlerin sonları belli ve apaçıktır. Bu son, Rodezya'daki İan Smith kukla hükümeti için de geçerlidir.

Orta doğu

Arap halklarının Ortadoğu'da emperyalizmin desteğindeki saldırgan İsrail'e karşı mücadelesi geçtiğimiz hafta uluslararası politika sahnesinde daha fazla önem kazandı.

Amerika Birleşik Devletleri'ni resmen ziyaret eden Fransız cumhurbaşkanı G. Pompidou ile ABD yetkilileri arasındaki görüşmeler ilginçti. Nixon'la da görüşen Pompidou'nun bütün amacı, aslında Amerikan emperyalizmi ile çatışan Fransız emperyalizminin Ortadoğu'daki iktisadi nüfuzunu korumaktı. Nixon ise bunu pazarlık konusu yapmak istemektedir. Fransa'nın Libya'ya sattığı uçaklar Pompidou'nun başına kakılırken, öte yandan da İsrail'e 50 jet satacağı, Amerikan yetkilileri tarafından açıklanıyordu. Bu arada, İlinois eyaletinde bir demokrat parti temsilcisi, İsrail'in geleceğinin Birleşik Amerika'yı da etkileyeceğni söyledi.

Dünya kamuoyu[illegible] tepkisine rağmen [illegible] saldırganlığı arkasında kesin yerini alan ABD, Asya Afrika Halkları Dayanışma Örgütü tarafından da şiddetle protesto edilmiştir.

Guatemala ve gerillalar

Guatemala'daki gerici yönetimin Giron Camillo adlı bir öğrenci liderini tutuklaması üzerine, Guatemaladaki gerillalar, dış işleri bakanını kaçırdılar. Ülkedeki genel seçimlerden bir gün önce meydana gelen bu olay geniş yankılara yol açtı. Gerillalar Camillo'nun 24 saat içinde serbest bırakılmaması halinde bakanın hayatının tehlikeye gireceğini açıkladılar. Bunun üzerine hükümet Camillo'yu Meksika büyükelçiliğine geri verdi ve ülkeden çıkışını serbest bıraktı.

Öte yandan yapılan genel seçimlerde sandıktan gericiler çıktı.

Guatemala ile ilgili geniş bir yazımızı gelecek sayımızda sunacağız.

İtalya'da siyasi buhran

İtalyadaki geniş demokratik hareketler yüzünden zayıflıyan azınlık sağcı Hristiyan Demokrat hükümetinin istifasıyla başlıyan bunalım devam etmektedir. «Merkez-sol» bir koalisyon kurulabilmesi amacıyla dört parti arasında yapılan görüşmeler son bulmuştur. Mahalli seçimlerde Komünist Partisi ile güçbirliği yapmak isteyen Sosyalist Parti'nin bu isteğinin kabul edilmemesi üzerine Sosyalist Parti hükümete katılmıyacağını açıklamıştır. İtalya'da sağcılar ve sosyal demokratların büyük bir kesimi sosyal çelişkiler yüzünden yıpranmış İtalyan demokrasisini ayakta tutmanın yollarını ararken, halkın kurtuluşunu sandığa bağlıyan İtalyan Komünist Partisi de geniş halk kitlelerine hiç bir tutarlı yol gösterememektedir.

AVUSTURYA'DA SEÇİMLER

Avusturya'da yapılan son seçimlerde sağcılar gerilemiş, sosyal demokratlar kazançlı çıkmıştır. Her ne kadar sosyal demokratlar salt çoğunluğu elde edememişlerse de bir koalisyon hükûmeti kurma hakkını elde etmişlerdir. Böylece 1949'dan bu yana sürüp gelen sağcı Hristiyan Demokrat iktidarına son verilmiş olacaktır.

Avusturya'da yeni hükümeti, sosyal demokratların lideri Kreisky kuracaktır.

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Amerikan emperyalizminin kuklalarının yonetimi altındaki Filipinlerde anti-emperyalist gösteriler yoğunlaşmaktadır. Üç hafta kadar önce işçilerin ve öğrencilerin katıldığı mitingde altı gencin öldürülmesinden sonra, ülkedeki bütün okullar kapatılmış ve böylelikle ilerici hareketin bastırılacağı sanılmıştır. Ancak gösteriler gittikçe artan tempoda gelişmekte ve bir ülkede daha emperyalizm için ölüm çanları çalınmaktadır. Olaylar sırasında, gerici yönetim 40 işçi, aydın ve genci tutuklamıştır. Daha sonraki gösteride ise öğrenciler Amerikan Büyükelçiliğine saldırdılar ve bütün camları kırdılar.

■ Tayland'daki ve Malezya'daki gerici yönetimlere karşı yürütülen halk savaşının yeni boyutlar kazanması üzerine kukla gerici yönetimler, halk savaşçılarına karşı ortak bir harekât yürütmek için birleşmeğe çalışmaktadırlar. Ağababaları Amerika'nın hava kuvvetlerinin desteğinde yürüttükleri harekâtlara rağmen her yerde yenilgiye uğrayan kuklalar, Güney Doğu Asya halklarının ortak zaferine adım adım yaklaşan halk savaşçıları karşısında yenilgiye uğramaktadırlar.

■ Vietnam'da Amerikan emperyalizminin yeni marifetleri ortaya çıkartılmaktadır. Son olarak deniz piyadesi diye anılan canavarların hunharca 76 Vietnamlıyı katlettikleri açıklanmaktadır. Amerika, olaya adı karışan 5 kişinin yargılanacağını bildirmiştir. Ancak bu yargılamaların sonuçlarını tahmin etmek güç değildir. Vietnam'da Amerikan vahşetleri gün be gün ortaya çıktıkça ve emperyalizmin maskesi düştükçe Amerika'ya gösteriler yoğunlaşmaktadır. Son olarak Yeni Zelanda'da ve Kanada'da yapılan gösterilerde Amerikan emperyalizmi kınanmış ve emperyalizme karşı mücadele edilmesine karar verilmiştir.

Filistin - İsrail çatışması ve demokratik çözüm yolu

Amerikan emperyalistleri ve gerici siyonistler, 1967 Haziran savaşından en kârlı bir biçimde faydalanmak isteyen bir politika güttüklerinden Orta Doğu'daki kriz bilindiğinden daha karmaşık bir durum arz etmektedir.

Amerikan emperyalistleri ve siyonist ikilisinin beraberce uygulamak istedikleri şunlardır:

1 — Filistin ve diğer Arap ülkelerinin aleyhine sonradan daha da genişleyebilmesi söz konusu olan 1967 savaşı sonrası İsrail - Arap sınırını Arap'lara kabul ettirmek.

2 — Gelişen Arap Milli Kurtuluş Savaşını mağlup ettikten sonra Orta - Doğu'da politik ve sınıfsal yapıyı başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Siyonist ve gerici Arap iktidarlarının çıkarına uygun düşecek biçimde yeniden örgütlemek.

Kısmen Arapların lehineymiş gibi görünen 22. Kasım. 1967 Birleşmiş Milletler kararı İsrail'ce tanınmadı. Fakat objektif gözlemcinin göreceğ' üzere, yayılmacı siyasetlerinin gereği ancak ikili görüşmeleri kabul etmekle yetindiler. Görüşme isteği İsrail'e hem zaman kazandıracak, hem de diğer ülkelere karşı sekter görünmeme fırsatını hazırlıyacaktı. (1949 Rodos buhranında olduğu gibi) Amerikan emperyalizminin çıkarları pratik ve objektif olarak İsrail'inkiyle uyuştuğundan onun tutumu da aynı yönde olacak, mesele askıda iken ve uzlaşmazlık sürerken **Arap Milli Kurtuluş Hareketini söndürmenin ön şartı olarak** Orta Doğu'daki ilerici küçük burjuva iktidarları zayıflatılıp yok edilecek.

Birleşmiş Milletler kararı (a - İsrailin 1967 savaş öncesi sınırlarına çekilmesi, b - Filistinli mültecilerin sığındıkları yerlerde kalmaları) İsrail'in kabullenmeyişinden haklı bir biçimde Filistin Milli Kurtuluşçuları tarafından da reddedilmiştir. Kararın kabul edilişi Arapların açısından şu demek olacaktı: 1) 1948 de Filistin'in emperyalistler tarafından işgal edilişini kabullenmek 2) Sınırların kesin tesbiti ile o sınırların içinde kalacak Filistinli Arapların Kurtuluş hareketinin yok edilmesi. (Yani İsrail'deki bir milyonu aşkın Arapların Kurtuluş Mücadelesinin pasifikasyonu) 3) Amerikan emperyalizmi ile onun ileri karakolu bir ülkenin yani İsrail'in ortak çıkarlarından dolayı stratejik bir mevkide kalarak Orta Doğu'da Milli Kurtuluş Savaşları için bir tehdit aracı olması.

İşte bunlardan dolayı; Milli Kurtuluş'çular Birleşmiş Milletler kararını Filistin İsrail çözümü yolunda sunulan bir gerici - emperyalist plân olarak nitelemektedirler.

Peki öyleyse çözüm yolu ne olacaktır?

Problemin demokratik çözüm yolu; pratik ve objektif olarak yürütülecek **uzun süreli bir ideolojik, politik ve silâhlı mücadeleyi gerektirmektedir.** Bu mücadele yürütülürken her türlü şovenist tutumdan mutlak surette kaçınılması gerektiği gibi (1967 den önceki tutum şövenistti ve yahudilerin hepsi denize dökülecektir deniyordu), Birleşmiş Milletlerin kararına uymaktan da kaçınılmalıdır.

Bizim görüşümüz 1948 yılında emperyalist ve siyonistlerin saldırılarıyla işgal edilen topraklarda yaşayan halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunan ve Filistin ülkesinde ister Arap olsun ister Yahudi olsun ilerici bir demokratik ruhla her ikisinin de milli kültürlerini muhafaza edeceği ve geliştirebileceği, her ikisinin de eşit haklara sahip olabileceği bir Filistin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu yönündedir. Devlet şekli; Birleşik veya konfederal devlet biçiminde olabilir. (Yugoslavya veya Çekoslavakya.da olduğu gibi)

Demokratik Hak Kurtuluş Cephesi yukardaki görüşü 1.Eylül.1969 da Kahire'de toplanan 6. Filistin Milli Kongresine ve aynı zamanda bütün Arap ve Filistin halklarına önermiştir. Şurası açık ve kesindir ki; amaca uzun süreli bir ideolojik ve silahlı br halk savaşı vermeden ulaşmak imkânsızdır Mücadele içinde ilerici Filistin'li Yahudilerin de yer alacağı ilerici ve demokratik güçlerin ortak mücadelesi olmalıdır.

Önerimiz; bütün ilerici İsrail'lilerin ve Yahudilerin hedefe varmak için silahlanmış bir Filistin Halk Cephesinde bütünleşmelerini istemektedir. Çeşitli Filistin Mukavemet örgütlerindeki ilerici ve demokratik güçler kendi kendilerini güçlendirdikleri ölçüde doğal olarak bu, İsrail vatandaşlarını da etkileyecektir. Arap ve Filistin Milli Kurtuluş hareketi içindeki devrimci fikirler güçlendikçe gerici siyonistler içten de muhalefetin arttığında zayıflayacak ve kontrolu yitireceklerdir.

İsrail ilerici güçleri ile cephemiz (Demokratik Filistn Halk Kurtuluş Cephesi) arasında bu amaçla ilgili bir zemin yaratmak üzere; emperyalizme ve siyonizme karşı duran İsrail solcu kuruluşları ile fikir teatisine ve tartışmalara başlamıştır. Fakat bu ilerici örgütler henüz Filistin sorunu ve İsrail'in sosyal yapısı hakkında kesin bir görüşe sahip değildirler. Bunlar arasında Matzbin ve Rakah gibi ilerici yahudilerin isimleri verilebilir. Demokratik Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, yayın organı El - Hürriye'de Matzbinin bir çok analizlerini yayınlamış ve bu analizler İsrailli gerici güçler ile ilerici İsrail'lilerin [illegible] «Mapay» örgütü arasındaki çe[illegible]ri açıklamıştır.

Sağcı gerici fik[illegible]lerin suladığı emperyalizmle ittifak içinde bulunan gerici bir iktidarın bulunduğu bir alanda (bir toplumda yönetici sınıf kimse onun ideolojisi o toplumda hakimdir. Marx) Filistin sorununun temel demokrat çözümü çok karışık ve zor bir meseledir. Bölgedeki siyonist devletin iki karakteri vardır; Birincisi, şovenist ve istilacı, ikincisi de gerici ideoloji ile sulanmış sömürgecilik ve emperyalizm. Bu devlet Filistin Ulusuna Karşı yürütülen zulüm ve sömürme üzerine kurulmuştur. Modern tarihin gösterdiği ve Marx'ın belirttiği gibi; «Bir başka ulusu sömüren bir ulus asla hür olamaz. gerektiği gibi; karşı devrimcileri mağlup etmek ve ülkede ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı üzerinde demokratik bir çözüm yolu istemek; Vietnam halkının yolunu takip etmedikçe ulaşılması imkansız olan şeylerdir. Bu yol ki bütün halkın kurtuluş savaşı yoludur. Bu yol ki, emperyalistlerin ve gerici siyonistlerin teknik üstünlüklerinin hakkından gelme, onları mağlup etme yoludur. İşte Filistin Mukavemeti bunu başarmakta ve klasi savaşlar yerine halk savaşı vermekte ve bu yolda çalışmaktadır.

Halihazırda Filistin Kurtuluş hareketi subjektif bir yapı problemi ile yüzyüzedir. Bu, da öncülüğün küçük burjuva kontrolu altında oluşudur. Sol mukavemet siyonizme, emperyalizme ve gerici Arap iktidarlarına karşı savaş vermektedir. Silahlı mücadeleden öte ilerici ve demokratik biçimde bütün Arap mukavemet hareketini toparlayabilmek için ideolojik ve politik mücadeleyi de sürdürmekteyiz. Demokratik devrime ve ulusal kurtuluş savaşını yürütmede en önemli rolü oynayan devrimci Vietnam Komünist Partisinin halk kurtuluş savaşını birleşik cephe tezinde somutlaştıran ve ona öncülük eden başarısı bizim için en büyük değer taşıyan bir örnek ve derstir.

Şu anda Filistin sorunu çok karışık bir mahiyet arzetmektedir. Filistin mukavemeti bilhassa sol hareket bölgedeki yönetici sınıfları hedef almış ve onların temelini yıkmaya azmetmiştir. Ve İsrail olsun gerici bazı Arap iktidarları olsun bunlar tarafından sunulan gerici nitelikteki bazı demokratik olmayan çözüm yolları şimdiden ulusal kurtuluşçu Araplarla bu çevre arasında bir çelişki yaratmış ve ulusal kurtuluşçulara yeni bir yol açmıştır. Ve hatta bazı Arap yönetici güçler, bu gerici çözüm yolunu Araplara empoze etmeye kalkışıp, buna muhalefet edecek Filistin Ulusal Kurtuluşçularını sindirmeye çalışabileceklerdir. Böyle bir tavır önemli bir tarihi devir olacak, bütün kurtuluşçuları karşısında bulacak, alevlenen Milli Demokratik Devrim için bir ön şart olacak gerici tutum içinde olanlar kısa sürede silinip süpürüleceklerdir. Tarihin akışı bizden yanadır; karşı devrimciler bizi bir adım geri attırabilirler, fakat bu bizim iki adım ileri atmamız için gerekli bir ön şart olabilir.

Nayıf Havatmıh

F.D.H.K.C. Merkez Komite üyesi

Devrimci gençler Amerikan Haberler Merkezine Türk Bayrağı çektiler

Devrimci gençler 6 Mart saat 8.30 sıralarında Amerikan Haberler merkezini bastılar. Saat 13.30 sıralarında Amerikan Haberler Merkezi önüne gelen gençler direkteki Amerikan Bayrağını indirerek yerine Türk Bayrağını çekmişlerdir. Bayrağın direğe çekilişi sırasında İstiklal Marşı söylenmiş ve halkın da katılmasıyla Amerikan Haberler Merkezinin reklam haberleri parçalanmış, yerine «Bağımsız Türkiye» «Kahrolsun Amerika» gibi birçok pankart konmuştur. Daha sonra devrimci gençler halkın da katıldığı büyük bir kalabalık halinde marşlar söyleyerek dağılmıştır.

Bu olaylar da göstermiştir ki Amerikan Emperyalizmi ve onun işbirlikçisi iktidar devrimcilerin mücadelelerni her türlü baskı ve tehdide rağmen durduramıyacak ve halkımızın devrimci mücadelesi onların üstesinden gelecektir.

Halkımıza işbirlikçi iktidarın iktidarının zayıfladığı anlarda hedefler gösterip birleşip güçlenelim.

BİZİM DEVRİMİMİZ

V. İ Lenin

Geçenlerde Sukhanov'un **Devrim Üzerine Notlar**'ını gözden geçiriyordum. Özellikle dikkate çarpan, İkinci Enternasyonalin bütün kahramanları gibi bizim küçük burjuva demokratlarımızın da taşladıkları bilgiçlik oluyor. Topunun da yüreksiz oluşu, Alman modelinden en ufak bir ayrılmada, en iyilerinin bile kendilerini ihtiraz kayıtları ile sağlama almaları olgusu bir yana, bütün küçük burjuva demokratlar için müşterek olan ve devrimin bütün [illegible] boyunca bol bol açığa vurdukları bu nitelikten başka insanın dikkatine çarpan, bunların geçmişi [illegible] taklitleridir.

Bunlar kendilerine Marxist [illegible] ama Marxism'i anlayışları çekilemeyecek kadar bilgiçlik taslama kabilindendir. Marxism'de kesin olanı, yani onun devrimci diyalektiğini hiç mi hiç anlamamışlardır. Bunlar Marx'ın devrim sıralarında en büyük esnekliğin gerekli olduğu konusundaki yalın sözlerini hiç mi hiç anlamamışlar, üstelik, örneğin mektuplarından birinde sanırım 1856 da Almanya'da devrimci bir durum yaratabilecek bir köylü savaşının işçi hareketi ile birleşmesi umudunu dile getiren sözlerini kaale bile almamışlardır; bu yalın ifadeyi bile geçiştirip sıcak keklik tabağının etrafındaki kedi gibi sinsi sinsi dolanıp dururlar.

Bütün davranışları bunları, burjuvaziden kopmak şöyle dursun, ondan ayrı en küçük bir adım atmaya çekinen, aynı zamanda korkaklıklarını da en şiddetli tumturaklı sözlerle, iri iri lâflarla maskelemeye çalışan korkak reformistler olarak ele veriyor. Oysa salt teorik bakımdan bile hepsinin tutumunda insanın dikatini çeken, bunların, aşağıdaki Marxist düşünceleri kavramaktaki büyük güçsüzlükleridir. Bunlar, Batı Avrupa'daki kapitalizmin ve burjuva demorasisinin şimdiye kadar belirli bir gelişme yolu izlediğini görmüşler, bu yolun ancak **mutatis mutandis** (*), ancak (dünya tarihinin genel gelişmesi bakımından tamamen önemsiz) bazı düzeltmelerle bir model olarak alınabileceğini akıl edememişlerdir.

Birincisi — Birinci emperyalist dünya savaşına bağlı olan bir devrim olgusu. Böyle bir devrim mutlaka savaşın sonucu olan yeni yeni özellikler, ya da varyasyonlar gösterecekti; zira dünya bu denli ve de böyle bir durumda bir savaşı hiç görmemişti. En zengin ülkelerin burjuvazilerinin 'normal' burjuva ilişkilerini savaştan bu yana ve bu güne değin kuramamış olduklarını görüyoruz. Gene de bizim reformistlerimiz, devrimcilik taslayan küçük burjuvalarımız, normal burjuva ilişkilerinin sınır olduğuna (ötesine ve ilerisine geçmeyesin) inanırlardı ve hâlâ da inanırlar. Bu kişilerin 'normal'i anlayışları ise son derece basma kalıp ve dardır.

İkincisi — Bunlar tarihin gelişmesi bütünüyle genel kanunları izlediği halde, bazı gelişme dönemlerinin ya biçimde ya da gelişme düzeninde özellikler gösterebileceğinin asla imkânsız olmadığı, tam tersine muhtemel bulunduğu düşüncesine de tümüyle yabancıdırlar. Örneğin konumu itibarıyle uygar ülkelerle, kesin olarak uygarlık yörüngesine ilk olarak bu savaşın soktuğu ülkeler, yani bütün Avrupalı olmayan, doğulu ülkeler arasındaki sınır çizgisi üzerinde bulunan Rusya'nın, bu sebepten do[illegible]nel dünya gelişme çizgisine u[illegible] halde, devrimini Batı Avru[illegible] bütün devrimlerden ayıran ve doğu ülkelerine geçerken kısmî bazı yenilikleri taşıyan kendine özgü bir takım özellikler göstermesinin muhtemel, aslında ise muhakkak olduğu, bunların akıllarına bile gelmez.

Bunların, örneğin Batı Avrupa Sosyal Demokrasisinin gelişmesi sırasında papağan gibi ezberledikleri kanıt, bizim henüz sosyalizm bakımından olgunlaşmamış bulunduğumuz, aralarındaki 'çok bilmiş' bazı bayların ifade buyurdukları üzere, sosyalizmin nesnel ekonomik koşullarının ülkemizde bulunmadığı yollu kanıt, son derece basma kalıptır. Şunu sormayı hiçbiri akıl etmez: Öyle ama, kendisini birinci emperyalist savaş sırasında ortaya çıkan bu devrimci durumun içinde bulan bir halka ne densin? Durumun ümitsiz oluşunun etkisiyle, o koşullar olağanın oldukça dışında bile olsa, kendisine hiç olmazsa uygarlığını geliştirmek koşullarını sağlıyacak bazı fırsatları hazırlayan bir mücadeleye atılmasa mıydı?

«Rusya, üretici güçlerin sosyalizmi mümkün kılan gelişme düzeyine erişmemiştir.» Bu önermeyle, elbette Sukhanov dahil, İkinci Enternasyonal'in tüm kahramanları tavus gibi kabarıyorlar. Karşıtı mümkün olmayan bu önermeyi ikide birde binbir değişik perdeden tekrarlayıp duruyor ve devrimimizin kesin ayıracının bu olduğunu sanıyorlar.

Oysa, ya kendine özgü koşullar Rusya'yı önce, az çok her nüfuzlu Batı Avrupa ülkesinin katıldığı dünya emperyalist savaşının içine sürüklemiş ve Rusya'nın gelişmesini, olgunlaşmakta olan ve bizzat Marx gibi öyle hiç de az Marxist olmayan biri tarafından 1856 da Prusya için mümkün bir durum olarak ileriye sürülmüş bulunan 'köylü savaşı'nın emekçi hareketi ile birleştirmeye bizi tam olarak güçlü kılan koşullar içinde Doğu'da zaten kısmen başlamış bulunan devrimin yanı başına kadar getirmişse?

Ya durumun büsbütün ümitsiz oluşu, işçilerin ve köylülerin çabalarını on misli fazla uyararak uygarlığın temel gereklerini Batı ülkelerinkinden farklı yolda yaratma olanağını vermişse bize? Dünya tarihinin genel gelişme çizgisini değiştirir mi, bu? Dünya tarihinin genel gidişi içine sürüklenen ya da dürüklenmekte olan tüm ülkelerin ana sınıfları arasındaki ana ilişkileri değiştirir mi bu?

Sosyalizmi kurmak için belirli bir kültür düzeyi gerekiyorsa, her Batılı ülkede başka olmasından ötürü, belirli 'kültür düzeyi'nin ne olduğunu kimse tam olarak söyleyemese de biz, önce belirli kültür düzeyi için gereken şeylere devrimci bir şekilde ulaşmaktan işe başlayıp da **ondan sonra** işçilerin ve köylülerin hükümeti ve sosyalist sistemin yardımı ile öbür uluslara yetiştirmeye neden girişmeyelim?

16 Ocak 1923

II

Siz, sosyalizmin kurulması için uygarlığın gerekli olduğunu söyleyip duruyorsunuz. Pekâlâ. Öyle ama, niçin ülkemizde toprak ağalarının ve kapitalistlerin derdilmesi gibi uygarlığın öngerekleri olan şeyleri oldurup sonra da sosyalizme doğru yola çıkmayalım? Nerede, hangi kitaplarda okudunuz ki olayların olagan tarihsel düzeninde bu gibi değişiklikler yersiz ve imkânsız olsun?

Napoleon'un şunu yazdığı akla geliyor: **On s'engage et puis... on voit.** Gelişi güzel çevrilirse bu, şu demektir: İnsan önce ciddî bir muharebeye girişmeli, sonra da ne olacağını görmeli. Bizler de pekâlâ Ekim 1917 de ciddî bir muharebeye giriştik, sonra da gelişmenin Brest-Litovs Barışı, Yeni Ekonomik Politika, v.b., gibi ayrıntılarını (dünya tarihi bakımından bunlar elbette ki ayrıntı idiler) gördük. Şimdi ise genelliklezaferi kazandığımızdan kuşku yoktur.

Daha da sağda olan sosyal demokratlar için bir şey söylemeyelim, bizim Sukhanov'larımız, devrimlerin başka türlü asla yapılamıyacağını hayal bile etmezler. Bizim Avrupalı ikiyüzlülerimiz, çok daha fazla nüfusları olan ve toplumsal koşulları çok daha büyük ayrılıklar gösteren Doğu ülkelerinde bundan sonraki devrimlerin, şüphe yok ki, Rus Devriminden hattâ daha da büyü özellikler göstereceğini asla hayal bile etmezler.

Kautsky'ci çizgiler üzerine yazılmış ders kitabının, gününde çok yararlı bir şey olduğunu iyice belirtmek gerekir. Oysa, bu ders kitabının, dünya tarihinin bundan sonraki gelişmesinin bütün biçimlerini önceden göreceği fikrini bir yana bırakmanın zamanı gelmiştir. Böyle düşünenlerin düpedüz aptal olduklarını söylemenin tam zamanıdır.

17 Ocak 1923
İlk olarak Pravda'da 117. Sayıda 30 Mayıs 1923 te Lenin imzası ile yayınlanmıştır.

(*) Ayrıntılara ilişkin değişiklerle.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cad. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği. Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GA.ME.DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.